

Ο Μέτραν
Παροεικήν
Απάσας
Ιω Τόκω Σ.

ΟΡΟΘΟΖΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΣΑΠΤΙΣΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΣΑΝΤΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32, ΤΘ 8122, 100 10 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 53
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005

Ἐκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΓΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€

Ἐτήσια συνδρομή διά τὸ ἐσωτερικό 10 €

Ἐτήσια συνδρομή διά τὸ ἐξωτερικό 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

179 / 181

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ
ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ
ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ
2005

183

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΕΝ ΡΩΜΗ
ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ

187

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ
ΤΟΥ ΧΣΣ - 666

191

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ
ΔΙΑΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ
ΝΟΜΙΚΗ ΝΙΚΗ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
195

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

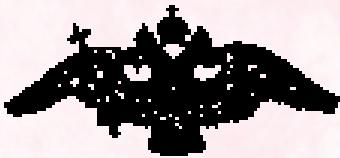
209

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

213

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΝΙΑΥΤΩ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ 2005

«Ἐρχομαι ταχύ· κράτει δέ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.» (Ἄποκ. γ', 11)

Τέκνα ήμων ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ήμων Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἅγιου Πνεύματος εἴναι μεθ' ὑμῶν ἀδιαλείπτως πάντοτε.

Ο τῆς ζωῆς χορηγός, προνοητής τῶν αἰώνων καὶ συνοχεὺς τῶν ἀπάντων, ὁ τῆς σωτηρίας παροχεὺς καὶ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς ήμων, ἐν τῇ ὑπεραπείρῳ Αὐτοῦ ἀγαθότητι δωρίζει ἡμῖν ἔτι καὶ ἔτι χρόνον διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς καθάρσεως ήμων ἐκ τῶν θεομισήτων παθῶν, καὶ τῆς κατὰ τὸ δυνατὸν ἐξομοιώσεως ήμων μετ' Αὐτοῦ, τοῦ ἄκρως ἀγαθοῦ, τῆς αὐτοαγαθότητος.

Οὐδὲν ἔτερον, παρὰ μόνον τοῦτο ὅντως εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς τοῦ ἀνθρώπου προσκαίρου ἐνταῦθα ζωῆς, ὥστε δι' αὐτῆς - ἀν ἐναρέτως καὶ θεαρέτως βιώση - νὰ ἐπιτύχῃ καὶ τῆς ἐκεῖθεν, τῆς αἰώνιου καὶ ἀτελευτήτου ζωῆς μετὰ πάντων τῶν Ἅγιων.

Διεσπαρμέναι δὲ εἰς τὰ ἔτη τῆς ζωῆς ήμων φέρονται μνῆμαι γεγονότων καὶ ἐπέτειοι, τῶν ὁποίων σκοπὸς εἶναι ἡ διὰ τῆς ἀναμνήσεως αὐτῶν ἀναζωπύρωσις τῆς χαυνωμένης προαιρέσεως ήμων πρὸς τὸ ἀγαθόν, καὶ ὁ παραδειγματισμὸς ήμων ἐκ τῶν φαεινῶν ἐκείνων προτύπων.

Πρώτισται τοιαῦται μνῆμαι εἶναι βεβαίως αἱ κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς Ἅγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μνῆμαι τῶν γεγονότων τῆς ἐνταῦθα ζωῆς τοῦ Κυρίου ήμων Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, τῆς Υπεραγίας Μητρός Αὐτοῦ καὶ πάντων τῶν Ἅγιων, ἐπειτα δὲ καὶ διάφοραι ἄλλαι, ὡς αἱ ἐφετιναί.

Ἐφέτος συνεπληρώθησαν 80 ἔτη ἀφ' ὅτου ἡ σύγχρονος καὶ παμφάγος παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προσέβαλλεν ἐμπράκτως τὸ 1924 τὴν Ὁρθοδόξον Ἐκκλησίαν μας, διὰ τῆς συνωμοτικῆς καὶ παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν Συνοδικότητος καὶ Κανονικότητος ἀλλαγῆς τοῦ αἰώνοβίου καὶ πατροπαραδότου ἡμερολογίου - ἐօρτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας. Τότε, δυστυχῶς, τὸ σύνολον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχίας καὶ μία μερίδα τῶν Πιστῶν ἀπεσχίσθη ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἡκολούθησε τὸν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν.

Ομως τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν Πιστῶν ἔμεινε στέρεον εἰς τὴν εὐσέβειαν, μή πτοούμενον οὐδὲνα, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν βιώνοντας τὸ Ἀποστολικόν: « Τίς ήμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλύψις ἡ στενοχωρία ἡ διωγμὸς ἡ λιμὸς ἡ γυμνότης ἡ κίνδυνος ἡ μάχαιρα; » (Ρωμ. η', 35)

Ο ἐν αὐταπαρνήσει ἀγώνας των ἐστέφθη μὲ ἐπιτυχίαν ἐξ ἀρχῆς, ίδίως δὲ ὅταν μετὰ 11 ἔτη τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος καὶ ἡγήθησαν τὸ 1935 τῆς ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἐμμενούσης καὶ τηρούσης τὰ Πάτρια.

20 ἔτη ἀργότερον, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1955, δὲ εἰς τῶν τριῶν ἐκείνων, δὲ ἀναδειχθείς ἄξιος Πρωθιεράρχης ήμων καὶ ὁμολογητὴς τῆς εὐσέβειας Πανιερώτατος Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος ἐγκατέλειπε τὰ ἐγκόσμια καὶ ἐπορεύετο εἰς τὰ ἐπουράνια, εἰς τὰς παναγίας χεῖρας τοῦ Θεοῦ ήμων.

80 έτη άπό της άρχης τοῦ ίεροῦ τῶν Ὄρθιοδόξων Παραδόσεων ἀγῶνος, 70 έτη άπό τὴν δύμολογίαν τῶν τριῶν πρώτων Ἀρχιερέων, 50 έτη δὲ άπό τὴν κοίμησιν τοῦ μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου ἡμῶν κ. Χρυσοστόμου, συμπληρώνονται ἐφέτος λοιπόν.

Ἐπὶ τούτοις κατάλληλη εἶναι ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου: «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀναθεωρῶντες τὴν ἔκβασιν τῆς ὀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τὸν αἰώνας. Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε... Ἀναμιμήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων, τοῦτο μὲν ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψει θεατριζόμενοι, τοῦτο δὲ κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέντες.» (Ἐβρ. ιγ', 7-9/ ι', 32-33).

Νοιί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, πρέπει διαρκῶς νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὅφιν ἡμῶν, ποίων ἀγωνιστῶν τῆς εὐσεβείας διάδοχοι εἴμεθα, περὶ τίνος ἐστήκαμεν καὶ ἀγωνιζόμεθα, ποίας ὑποχρεώσεις καὶ θυσίας χρεωστοῦμεν, ὡς ἐκ τῆς βαρείας κληρονομίας ποὺ ἐλάβαμεν. Καὶ ταῦτα εἰς μίαν ἐποχήν, ὅπου ὁ μὲν Οἰκουμενισμὸς ἀποχαλινωθείς μετεμορφώθη ὁριστικῶς ἀπὸ παναιρετικὸς εἰς πανθρησκειακός, δηλαδὴ εἰς μίαν κατ' οὓσιαν δαιμονολατρείαν, ὑλοποιώντας παγκοσμίως τὴν προεφητευμένην «ἀποστασίαν» (Β' Θεσ. β', 3), διάφοροι δὲ ἀδελφοὶ ἐπιλήσμονες τῆς ἀποστολῆς των, ἀντὶ νὰ ἀντιταχθοῦν περισσότερον αὐστηρῶς ἐναντίον τῆς παγκοσμιοποιημένης αὐτῆς ἀποστασίας, τείνουν δυστυχῶς νὰ ἀπορροφηθοῦν ἐξ αὐτῆς καὶ νὰ συμφιλιωθοῦν μετ' αὐτῆς.

Ἡ θλιβερὰ αὐτὴ ἐξέλιξις ἀφορᾶ πρωτογενῶς τοὺς πάλαι ποτὲ συναγωνιστάς μας ἐν τῇ εὐσεβείᾳ. Ρώσους τῆς Διασπορᾶς, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 2004 ἔχουν ἐκκινήσει μίαν διαδικασίαν προδοσίας καὶ ἐνώσεως μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, παραπλανούμενοι ἵσως ἀπὸ ἰδέας ἐνὸς νοσηροῦ «Πανρωσισμοῦ». Μὲ τὸν ἴδιον δὲ προσανατολισμὸν ἐμφανῶς βαδίζουν -δυστυχῶς- καὶ ὥρισμένοι ἐν Ἑλλάδι «Παλαιομερολογίται», οἱ ὅποιοι μὲ πνεῦμα μισαδελφίας καὶ ἐχθρότητος ἀπομακρύνονται μὲν ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τους, περισσότερον πλησιάζουν δὲ καὶ ζητοῦν «διάλογον» μὲ τοὺς ἐκπεσόντας Οἰκουμενιστάς! Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς εἴθε νά τοὺς φέρῃ εἰς ἐπίγνωσιν καὶ μετάνοιαν.

Ἡμεῖς δέ, ἂς κρατήσωμεν ἀποφασισμένοι καὶ ἀκλόνητοι τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν τῆς Πίστεως ποὺ ὁ φιλάνθρωπος Κύριος ἀπέθετο εἰς τὰς ἀναξίας χεῖρας μας, ἀναμιμῆσοντες διαρκῶς ἐν ἑαυτοῖς τὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως:

«Ὄτι μικρὸν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἡρνήσω τὸ ὄνομά μου... Ὄτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγὼ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ, τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

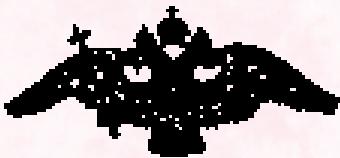
Ἐρχομαι ταχύ· κράτει ὁ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.» (Ἀποκ. γ', 8-11)

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος· Ἀμήν.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

- † ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Μακάριος, Πρόεδρος
- † ὁ Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ Καλλίνικος
- † ὁ Θεσσαλονίκης Εύθυμιος
- † ὁ Μεσσηνίας & Νήσων Χριστοφόρος
- † ὁ Γαλλίας Φιλάρετος
- † ὁ Αὐλῶνος & Βοιωτίας Ἀγγελος
- † ὁ Πειραιῶς Νήφων
- † ὁ Κρήτης Ἀρέθας
- † ὁ Φιλίππων Ἀμβρόσιος
- † ὁ Ταρσοῦ Βησσαρίων

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑДΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Αθήνησι, 4η Φεβρουαρίου 2005

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος συνελθοῦσα καὶ διασκεψαμένη ἐν Πνεύματι Ἅγιῳ κατὰ τὴν 4ην/17ην Φεβρουαρίου ἐν ἔτ., ἀπεφάσισε καὶ ἀνακοινώνει ποιμαντικῇ μερίμνῃ τὰ ἀκόλουθα.

Τὰ ἐν γένει ἀμάρτυρα καὶ ἀνεύθυνα δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων καὶ αἱ ἀνάλογαι ἐν γένει τηλεοπτικαὶ ἐκπομπαί, αἱ ὅποιαι μετέρχονται πολυποίκιλα μέσα διὰ νὰ αὐξῆσουν τοὺς ἀναγνώστας καὶ θεατάς των, εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν δὲν πρέπει νὰ σκανδαλίζουν τὸν εὐσεβῆ καὶ συνετὸν ἄνθρωπον, δὲν δύνανται δὲ νὰ ἀποτελέσουν σοβαρὰν καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀξιοκατάκριτον κατηγορίαν ἐναντίον οὐδενός.

Ἐν τούτοις ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ πάλιν ἐζήτησε καὶ ὑπερεκπερισσοῦ ἔλαβεν εἰς ταύτην τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τὰς ἀπαραιτήτους ἐξηγήσεις ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, ἐν σχέσει μὲ ὥρισμένας «εἰδήσεις» τῶν τελευταίων ἡμερῶν περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀσχέτου πρὸς ἡμᾶς Νεοημερολογίτου Αρχιμανδρίτου Ιακώβου Γιοσάκη, αἱ ὅποιαι ἄλλωστε δἰς κατὰ τὸ παρελθόν εἶχαν καὶ πάλιν ἐξετασθεῖ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ εἶχαν ὁμοφώνως ἀπορριφθεῖ ὡς φανερώτατα συκοφαντικαὶ καὶ παντελῶς ἀναπόδεικται.

Καθότι αἱ ἐν λόγῳ ἀπαράδεκται συκοφαντίαι διεδόθησαν βάσει μίας ἐπιστολῆς δῆθεν συνταχθείσης ὑπὸ τοῦ Ιακώβου Γιοσάκη πρὸ 22 ὀλοκλήρων ἐτῶν, τὴν ὅποιαν δὲ τίδιος ὁ ὑποτιθέμενος συντάκτης αὐτῆς ἀπεκήρυξεν ἐγγράφως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὡς μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ κατὰ πάντα πλαστήν.

Αὐθημερὸν δὲ τὰ ὀνωτέρῳ ἐγνωστοποίησεν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Εὐθύμιος μὲ εἰδικὸν δελτίον Τύπου καὶ μὲ ἔξωδικα ἔγγραφα διὰ δικαστικῶν ἐπιμελητῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τοὺς ραδιοτηλεοπτικοὺς σταθμοὺς, ἀμέσως δὲ καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐπ' ἀναιρέσει τῆς καταπτύστου συκοφαντίας, τὴν ὅποιαν ἔκτοτε οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἐπαναλάβει.

Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως μηνύσῃ εἰς τὰ Πολιτικὰ Δικαστήρια τοὺς διαφόρους συκοφάντας του, ὥστε καὶ οὕτω νὰ διαλάμψῃ ἡ ἀλήθεια, ἐδήλωσε δὲ ὅτι ἔτοιμάζει καὶ εἰδικὸν ἐνημερωτικὸν ἐπὶ τοῦ θέματος φυλλάδιον, πρὸς κατάπαυσιν τοῦ τυχὸν σκανδαλισμοῦ.

Είναι προφανές ότι καὶ αὐτὴν τὴν ἀθλίαν καὶ χονδροειδῆ σκευωρίαν - τὴν ὅποιαν σύσσωμοις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποκρούει μετὰ βδελυγμάτων - κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Θεοσπαλονίκης καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν γενικώτερον, τὴν ἐμεθόδευσαν κύκλοι σκοτεινοὶ διοχετεύσαντες τὰ ὡς ἄνω πλαστὰ στοιχεῖα κακοβούλως εἰς τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως (ΜΜΕ), προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν δολίως τὴν μετακίνησιν τῆς κοινῆς γνώμης ἀπὸ τὰ καταγγελόμενα ἐναντίον διαφόρων παραγόντων τῆς Νεοομερολογιτικῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, εἰς χώρους ἀσχέτους πρὸς αὐτὴν καὶ πρόσωπα ἀλλότρια αὐτῶν, πρὸς ἀποπροσανατολισμὸν καὶ σύγχυσιν τῆς πραγματικότητος.

Ἐπὶ τούτοις ἐνθυμίζομεν εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὅτι τὸν μῆνα Μάιον τοῦ 1997 διὰ δημοσιευθέντος εἰδικοῦ ἀνακοινωθέντος¹, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διηρμήνευσεν εἰς τοὺς Πιστούς, μὲ ποῖον τρόπον - βάσει τῶν σχετικῶν Ἱερῶν Κανόνων - λειτουργεῖ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ δικονομία εἰς τὰς περιπτώσεις κατηγοριῶν ἐναντίον Ἐπισκόπων καὶ Κληρικῶν (ἀρμόδιος καταγγελία, ἀξιόπιστος κατήγορος, ἀναγκαῖοι μάρτυρες, ἀρχὴ ταυτοπαθείας, χρονικὰ δριτα κλπ.).² Ἐζήτησε δὲ παρὰ παντός, ὅπως «προσέλθῃ θαρραλέως ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ καταθέσῃ εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἐνυπογράφως, εἴτε αὐτοπροσώπως τὰ σχετικὰ τεκμήρια τῆς οἰασδήποτε κατηγορίας κατέχει», προκειμένου νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀπαραίτητος καὶ ἀνάλογος ἐκδίκασις.³ Δὲν εὑρέθη ὅμως οὐδεὶς νὰ καταθέσῃ τὸ παραμικρόν, ἀποδειχθέντος κανὸν οὕτως, καὶ διὰ τῆς ἀφρόβου ταύτης προσκλήσεως, τὸ χάριτι Θεοῦ ἀμεμπτον καὶ εὔορκον τῶν παρ' ἡμῖν Ἱερωμένων.

Οἶκοθεν νοεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη πρόσκλησις ἴσχυε εἰς ἀεί, καὶ ὅτι εἰς μίαν ἐποχὴν ποὺ ἡ Ὁρθοδοξία πολεμεῖται ποικιλοτρόπως καὶ ἔξουθενωτικῶς, οἱ Πιστοὶ ἔχουν Ἱερὰν ὑποχρέωσιν ὅχι μόνον νὰ μὴ δίδουν παραμικρὰν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποστομίζουν τοὺς ποικιλωνύμους ἔχθροὺς καὶ καταφλυάρους συκοφάντας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν σεπτῶν λειτουργῶν αὐτῆς. Ἀλλωστε πρόκειται περὶ παλαιοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, καθὼς μαρτυρεῖ ἡ Β' Ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (381 μ.Χ.), ἡ ὅποια ἐν τῷ ἔκτῳ αὐτῆς Κανόνι ἔθεσε τοὺς ἀπαραίτητους δρους ὀντιμετωπίσεως πολλῶν ποὺ καὶ τότε, «θέλοντες νὰ συγχύσουν τὴν εύταξίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐσυκοφάντουν ἔχθρικῶς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους, μὴ κατορθοῦντες ἄλλο τι ἐκ τούτου, εἰ μὴ τὸ νὰ μολύνωσι τὰς ὑπολήψεις τῶν Ἱερωμένων καὶ νὰ ταράττωσι τοὺς λαούς»!⁴

«Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί»⁵· καὶ «βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἀφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.»⁶

Ὦ οἱ δόξα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς αἰῶνας· Ἀμήν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

ο Ἀρχιεπίσκοπος

† ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλαδος
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

1) βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», φ. 6, σελ.156.

2) πρβλ. Ἡ. Κανόνες ξα', οδ' Ἀποστολικοὶ, σ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τῆς Δ', η', ιβ', ιε', κζ', νζ', ρε', ρλδ' κλπ. τῆς ἐν Καρθαγένη, ιβ', ιδ' καὶ ιε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ τοὺς συναφεῖς.

3) βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», αὐτόθι.

4) βλ. εἰς Ἱερὸν Πηδάλιον, ἐκδ. Ρηγοπούλου 1982, σελ. 160.

5) Ματθ. ι', 16.

6) Ἐφεσ. ε', 15-17.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ*

Χριστοφόροι καὶ Χριστώνυμοι λαοὶ τοῦ Κυρίου,

Πάλιν ἔορτὴ σήμερον, πάλιν πανήγυρις· πάλιν εὐφροσύνη, πάλιν σωτηρία, πάλιν ἀπλετος χάρις. Πάλιν συγκατάβασις ἄφραστος καὶ μυστήριον ἔνον. Μυστήριον μέγα καὶ ἀνήκουστον. «Τριάδος ἡ φανέρωσις ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν· αὕτη γὰρ ὑπέρθεος φύσις».¹

Ὕπερθεος φύσις καλεῖται ἡ Παναγία καὶ Ζωοποιὸς Τριάς, καθότι ὅ τι καὶ ἀν εἴπη κάποιος περὶ Θεοῦ, ὁ Θεὸς εἶναι ὑπεράνω παντὸς ὑπάρχοντος καὶ ὄνομαζομένου πράγματος, μὲ ἀσύγκριτον ὑπεροχήν. Διὰ τοῦτο λέγομεν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὑπεράγαθος καὶ ὑπέρτατος καὶ ὑπερούσιος, καθότι ὑπὲρ ταῦτα καὶ περισσότερον ἀπὸ καθετὶ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ὁ Θεός, ἀκατάληπτος καὶ ἀπρόστοτος.²

Αὕτη, λοιπόν, ἡ ὑπέρθεος καὶ μόνη ἀληθινὴ τρισάκτινος Θεότης, σήμερον ἐν Ἰορδάνῃ ἐφανερώθη. Ὁ Ἀναρχος Πατὴρ ἄνωθεν μαρτυρῶν, ὁ σαρκωθεὶς Γίδης καὶ Λόγος βαπτιζόμενος, καὶ τὸ Αγίον Πνεῦμα κατερχόμενον ἐπ' Αὐτόν.

Πότε ἄλλοτε τοιαῦτα θαυμαστώτατα καὶ παραδοξάτατα εἶδεν ἡ ἀνθρωπότης; Αὕτη ἐστὶ ἡ ἀπαράμιλος ὑπεροχὴ τῆς Ἅγιωτάτης Ὁρθοδοξίας, ἡ ὅποια ἔχει τὴν μαρτυρίαν οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων (ὡς αἱ ἄλλαι φευδοθησκεῖαι καὶ μωραὶ ἴδε-

οιογίαι), ἀλλ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀψίδων τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ διατὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ βαπτιζομένου, τὸ τῆς Παναγίας Τριάδος φανερούται μυστήριον; Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ πάντων τῶν κτισμάτων, ὁ μόνος ἐπίγειος λογικὸς μύστης καὶ προσκυνητὴς Αὐτῆς· καὶ διότι εἶναι τὸ μόνον κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ δημιουργηθὲν κτίσμα, ἔχον ὑπερέχουσαν τιμὴν ἀναμέσον τῶν κτισμάτων, ὡς διὰ τοῦ ἐν αὐτῷ νοῦ καὶ λόγου καὶ πνεύματος, κατ' εἰκόνα ὃν τῆς μιᾶς καὶ τρισυποστάτου θεϊκῆς φύσεως. Διὰ τοῦτο ἡ παντούργὸς καὶ ὑπέρθεος Τριάς ἐμφανίζεται, ὡς ἀρχέτυπον τῆς ἡμετέρας φύσεως, ποὺ σήμερον ἐν τῷ Χριστῷ ἀναπλάττεται εἰς τὸν Ἰορδάνην.³

Ἡγιάσθη ἡ γῆ διὰ τῆς κατὰ σάρκαν Γεννήσεως ἐν αὐτῇ τοῦ Θεοῦ Λόγου· σήμερον ἀγιάζονται τὰ ὄντα, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ὅλη διὰ τῆς Ἅγιας Αὔτοῦ Ἀναλήψεως, ὥστε ὅλη ἡ κτίσις, γῆ, ἀήρ καὶ ὄντα νὰ καθαρισθοῦν ἀπὸ τοὺς ψυχολέθρους δαίμονας

ποὺ ἐν αὐτοῖς ἐμφαλεύουν.

«Ο μέν γὰρ (Χριστὸς) ἡ αὐτοκάθαρσις ἦτο, καὶ δὲν εἶχε χρεία καθάρσεως· ἀλλὰ σοὶ (διὰ σὲ δηλαδὴ) καθαίρεται (διὰ τοῦ Βαπτίσματος), ὥσπερ καὶ σαρκοφορεῖ, ἀσαρκως ὥν».⁴

Τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον κατέρχεται εἰς τὸν Θεάνθρωπον Χριστὸν βαπτιζόμενον, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἀσφαλῶς, ὅτι τουτὸν συμβαίνει ὅταν

συνέχεια στὴ σελ. 186

4) Αγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, λόγος εἰς τὸ Βαπτισματικό.

1) Τροπάριον τῆς γῆ ωδῆς τῶν Θεοφανείων.

2) πρβλ. ἔξήγησην τοῦ τροπαρίου εἰς Εορτοδρόμιον Όσ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου καὶ Ἀγ. Ἰωάν. Δαμασκηνοῦ «Ἐκθεσις ὁρθ. Πίστεως» P.G. 94, 797- 800.

3) πρβλ. Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, λόγος εἰς τὰ Φῶτα.

*Ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν τελετὴν καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν λιμένα «Μαρίνα Ζέα» Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου

ΑΓΓΑ ΔΕΞΙΩΠΗ

1

2

3

Με έξαιρετικήν λαμπρότητα καὶ ἐκκλησιαστικήν μεγαλοπρέπειαν ἔωρτάσθησαν καὶ ἐφέτος τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τὴν Δευτέραν, 6/19 Ιανουαρίου 2005, εἰς ὀδόκληρον τὴν Ἕλλαδαν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἑξωτερικόν. Ἐπίκεντρον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Τελετῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὑπῆρξε καὶ πάλιν ἡ πόλις Πειραιῶς, μὲ προεξάρχοντας τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἕλλαδος κ. Μακάριον καὶ τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Νήφωνα, ὡς καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Μεσογαίας & Νήσων κ. Χριστοφόρον καὶ Αὐλῶνος & Βοιωτίας κ. Ἀγγελον.

(φωτ. 1-4)

4

ΆΠΕΙΔΑ 2005

‘σαύτως, μὲ τὴν αὐτὴν λαμπρότηταν ἐτελέσθη ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ. Εὐθυμίου (φωτ. 5, 6)· τὴν Στυλίδα Φθιώτιδος, προε-

ξάρχοντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου (φωτ. 7, 8), καθὼς καὶ εἰς τὸ Ρέθυμνον Κρήτης, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κρήτης κ. Άρεθα (φωτ. 9, 10).

5

6

7

8

9

10

συνέχεια ἀπό τὴ σελ. 183

καὶ ἡμεῖς βαπτιζώμεθα: καὶ τότε τὸ ἵδιον τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατέρχεται, καὶ καθαίρει τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Ἄλλ’ ὁ Θεὸς εἰς ἐστι, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ ἡ Ὁρθόδοξος, καὶ ἔν τὸ ἀληθὲς Βάπτισμα: Ὁμολογοῦμεν EN Βάπτισμα. Ἐν, ὅπου ἡ Ἐκκλησία: καὶ ὅπου ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐκεῖ καὶ ὁ Θεὸς Λόγος, ἐκεῖ καὶ ὁ Πατὴρ ὁ Ἄναρχος. Ἐν Βάπτισμα μοναδικὸν τὸ ὀρθόδοξον, καὶ ὅχι τῶν αἱρετικῶν, οἱ ὄποιοι οὕτε Θεόν, οὕτε Ἅγιον Πνεῦμα ἔχουν, οὕτε δύνανται νὰ τὸ μεταδώσουν, ὀφοῦ βέβαια δὲν τὸ ἔχουν.

Τὸ Βάπτισμα εἶναι φῶς οὐράνιον, ἡ δὲ αἵρεσις σκότος: πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατόν, τὸ σκότος νὰ δώσῃ φῶς;⁵⁾

Καὶ προσέξατε, ἀγαπητοί μου διὰ τοῦ σωτηρίου Βαπτίσματος ἀδελφοί, τὴν πονηρίαν τοῦ ἀρχεκάκου: πῶς διὰ τῶν φαινομένων μικρῶν, παγιδεύει τὸν ὑπ’ αὐτοῦ πλανωμένον σύντομα καὶ εἰς τὰ μεγάλα. Διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Πατροπαραδότου ἡμερολογίου τὸ 1924 (ἀπὸ τότε, ὡς γνωστὸν ἥρχισεν ἡ ἐπικράτησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ), δὲν ἡλλοίωσε μόνον τὸ ἔορτο-

λόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ σταδιακὰ ὥθησε τὸν ἀμετανοήτους καινοτόμους καὶ Οἰκουμενιστὰς εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἀσεβεστάτης αἱρέσεως, ὡστε νὰ ἀμφισβητοῦν τὰ καιριώτατα τῆς Πίστεως, ὡς τὸ αὐτονόητον καὶ διὰ πολλῶν αἰώνων πανθομολογούμενον ἄρθρον τοῦ θεοπνεύστου Συμβόλου τῆς Πίστεως ἡμῶν, τό: ΟΜΟΛΟΓΩ ΕΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ. Καθότι αὐτοὶ ὄμολογοῦν, ἡ μᾶλλον μωρολογοῦν ὡς ἄγια πολλὰ καὶ διάφορα βαπτίσματα, ὅσον εἴναι καὶ αἱ διάφοραι αἱρέσεις! Τοῦτο ἐποίησαν εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὸ Μπελεμέντ, εἰς τὸ Σαμπεζύ, εἰς τὸ Γκράτς, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν Ἀλεξανδρειαν, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, πάλιν καὶ πάλιν.

Ἄλλ’ ἡμεῖς, ὡς εὔσεβεῖς καὶ φιλέορτοι, ἃς σταθῶμεν στερεῶς ἐπὶ τῶν Πατερικῶν κληρονομιῶν καὶ παρακαταθηκῶν, βροντοφωνοῦντες ὅτι Σήμερον ὁ τῆς ἑορτῆς ἐπέστη καιρός. Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Σήμερον ἡ Ἱερὰ καὶ μεγαλόφωνος τῶν ὀρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται. Σήμερον ἑορτάζει ἡ Ὁρθοδοξία· καὶ ὅτι πρὸ 13 ἡμερῶν ἔώρτασεν ὅχι ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ ὁ ἐσμὸς τῶν αἱρέσεων, Οἰκουμενισταὶ καὶ Παπικοὶ καὶ Προτεστάνται καὶ Μονοφυσίται, οἱ ὅχι ἐν Χριστῷ, ἀλλ’ ἐν «Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν» («Π.Σ.Ε.») ἀδελφοί.

Σήμερον δέ, καὶ δι’ ὅσα ἀκόμη ἔτη μᾶς χαρίση δό Κύριος, ἑορτάζει γῇ καὶ οὐρανός, Ἀγγελοι καὶ υἱοὶ κατὰ χάριν τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ὅμοι μὲ Αὐτὴν τὴν ὑπέρθεον Θεότητα.

Ἄς καρποφορήσωμεν, λοιπόν, ως δένδρα ἀγαθὰ καὶ ὅχι σαπρά,⁶⁾ ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν, πρὸς τιμὴν τῆς ἑορτῆς τῆς σημερινῆς, τῆς ὑπερβαλλόντως δωρεοδότιδος· διότι οὕτω τιμῶνται αἱ Χριστιανικαὶ ἑορταί. Καὶ τοῦτο σαφῶς δεικνύει ὁ Πρωτόθρονος Παῦλος: «Ἐπεφάνη -λέγων- ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰώνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἔδωκεν ἔσωτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, καὶ καθαρίσῃ αὐτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.»⁷⁾

Ἄς γίνωμεν, λοιπόν, ζηλωταὶ καλῶν ἔργων, τὰ ἄνω φρονοῦντες, τὰ ἄνω ζητοῦντες, τὰ ἄνω ποθοῦντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, μεθ’ οὖ δόξα, τιμὴ καὶ κράτος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἅγιῳ Πνεύματι, τῇ μιᾷ ὑπερθέω καὶ τρισαγίᾳ Θεότητι, εἰς αἰώνας αἰώνων. Ἀμήν.

5) πρβλ. «Πρακτικὰ Οἰκουμ. Συνόδων» Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μήλια, σελ. 98-104.

6) Ματθ. ζ', 17-19.

7) Τίτ. β', 11-14.

‘Η μνήμη προδοτικῆς ἐπετείου, ἀφορμή διά

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ

Δ' Μέρος

γράφει ὁ Συνοδικός

«Ούδεποτε εἰς τὴν Ἰστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἑκκλησίας ἔξυβρισθη βαρύτερον ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις, χαρακτηριζομένης μιᾶς ἄφρονος συναντήσεως μεθ' αἱρετικῶν, ὡς θελήματος τοῦ Κυρίου!» Οὕτως κατέληγεν δὲ (νεοημερολογίτης) Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος τὴν εἰσήγησίν του τῆς 18ης Φεβρουαρίου 1964 ἐνώπιον τῆς Δ.Ι.Σ. κατὰ τῆς ἀντορθοδόξου καὶ αὐθαιρέτου συναντήσεως, συμφιλιώσεως καὶ τῆς πρωτοφανοῦς μετὰ ἀπὸ πέντε αἰῶνας συμπροσευχῆς Πάπα καὶ Ἀθηναγόρου ἐν Ἱεροσολύμοις, προτείνων ὅπως ἐκδηλωθῇ σαφῆς ἀντίδρασις καὶ διαχωρισμὸς εὐθυνῶν ἔναντι τοῦ Πατριαρχείου.¹⁾

Παρόλον δὲ ὅτι σχεδὸν ὀλόκληρος ἡ Ἑλλὰς εἶχε ξεσηκωθεῖ, Ἀρχιερεῖς, Κλῆρος καὶ Λαὸς σύσσωμοι κατὰ τοῦ ἀσυγκρατήτου Ἀθηναγόρου, οὗτος ἔμελεν ἀπτόητος νὰ συνεχίσῃ τὴν προδοτικήν του πορείαν μὲ πρωτάκουστα ἀνοίγματα.

Η) Η ΛΗΣΤΡΙΚΗ «Γ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ» ΤΟΥ 1964

Ο Ἀθηναγόρας ἔπρεπε - κατὰ τὸν προσφιλῆ του τρόπον - νὰ ἔπανυποκλέψει τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἑτέρων Ὁρθοδόξων Ἑκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων, ὥστε νὰ προχωρήσῃ μὲ δόσον δυνατὸν περισσοτέραν δυναμικότητα εἰς τὰ προδοτικά του σχέδια. Ή μέθοδος εὑρέθη: μία ἀκόμη δῆθεν «πανορθόδοξος» διάσκεψις μὲ κινήσεις πονηρὰς καὶ δολίους.

Ίδοù τὶ περὶ αὐτῆς γράφει ὁ διακεκριμένος Ὁρθόδοξος Καθηγητὴς Ἀριστοτέλης Δελήμπασης:

«Τὸ 1964 (σ.σ. 1-15 Νοεμβρίου) συνεκλήθη ἡ Γ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις ἐν Ρόδῳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον 14 Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ἡ Γ' Πανορθ. διάσκεψις εἰργάσθη ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ Πάπας ἀπέστειλε πρὸς τὴν Διάσκεψιν «ἀδελφικόν... χαιρετισμόν», τονίζων ὅτι αὕτη ἐτοιμάζεται νὰ ἐγκύψῃ «ἐπὶ τῶν αὐτῶν προβλημάτων», ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰργάζετο καὶ ἡ λειτουργοῦσα τότε ἐν Ρώμῃ ἐνωτικὴ Β' Βατικανικὴ Σύνοδος τοῦ Παπισμοῦ, ἥγουν ἐπὶ προβλημάτων οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος! Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Καντερβούριας τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ ἐπέστειλε καὶ αὐτὸς τὰς εὐχάς του καὶ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι προσηγόρισε τὸ ἔργον «τῆς ἐνότητος εἰς τὴν παγκόσμιον Ἑκκλησίαν», δηλαδὴ τὸν Οἰκουμενισμόν. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἑκκλησιῶν, διὰ τοῦ Γενικοῦ αὐτοῦ Γραμματέως Βίσσερ Τούφτ ἀπηγόρυθνε πρὸς τὴν Διάσκεψιν «θερμὸν χαιρετισμὸν» καὶ ἐτόνισεν, ὅτι αὕτη «ἔχει μεγίστην σημασίαν... καὶ διὰ τὴν περαιτέρω πρόσοδον πρὸς ἓνα πραγματικὸν οἰκουμενισμόν!» Πάντα δὲ ταῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια ἡ «Πανορθόδοξος Διάσκεψις» δὲν τὰ ἀπέκρουσεν ως ἀσεβῆ καὶ ἀπόβλητα, ὡς ὥφειλεν, ἀλλὰ τὰ ἐδέχθη εὐχαρίστως! Ἀπέστειλεν «έξ δύμοφῶν ἀποφάσεως... τὰς ἐνθέρμους εὐχαριστίας» της πρὸς τὸν Πάπαν, ἀπήντησε δὲ σχετικῶς καὶ εἰς «τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς» τῶν «ἐκκλησιῶν» (βλ. Σ. Ἀλεξίου, «Ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα 1964-1965», σελ. 254-260).

«Ο Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως Μελίτων (νῦν Χαλκηδόνος), πρόεδρος τῆς «διασκέψεως», ἐκθέτων τὴν γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ διὰ τὰς ἐργασίας τῆς διασκέψεως, ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἐνωτικὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύλιον τοῦ 1920, «τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πατριαρχοῦ Μελετίου Μεταξάκη». Ωσαύτως ἀνεφέρθη εἰς «τὴν συμμετοχὴν τοῦ Οἰκουμε-

1) βλ. «Τὰ Πεπραγμένα» αὐτόθι, σελ. 82-94.

νικοῦ Θρόνου εἰς τὰς οἰκουμενιστικὰς κινήσεις τῶν διεθνῶν ὀργανώσεων τῆς ‘Πίστεως καὶ Τάξεως’ καὶ τῆς ‘Ζωῆς καὶ ἔργου’, τὴν συμβολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἰδρυσιν καὶ στερέωσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, καὶ τὰς ιδιαιτέρας ἐπαφὰς μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας». Αἱ οἰκουμενιστικαὶ παρεκκλίσεις καὶ αἱ κακόδοξοι ἐνέργειαι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀνεφέροντο εἰς τὴν Διάσκεψιν ἐπισήμως, ώς τίτλοι τιμῆς, διὰ τοὺς ἐργασθέντας ταύτας! Μετὰ τοιαύτης οἰκουμενιστικῆς συνειδήσεως διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς «Πανορθόδοξου Διασκέψεως». Καὶ ναὶ μὲν ἐξεδηλώθησαν κατ’ αὐτὰς καὶ διαφωνίαι Ὁρθόδοξων, ώς τοῦ κ. Π. Τρεμπέλα, ἀλλ’ ἐν τέλει ἡ Διάσκεψις, παραθεωρήσασα ταύτας, κατέληξεν εἰς τὰς συμφώνους πρὸς τὴν οἰκουμενιστικὴν γραμμήν της ἀποφάσεις (βλ. αὐτόθι, σελ. 242 καὶ 275-277).

‘Η Γ’, ώς πρότερον ἡ Β’, Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου, ἀπεφάσισε τὸν «Διάλογον ἐπὶ τὸν Ἰσοις ὅροις»! Ὁ διάλογος οὗτος «ἐπὶ Ἰσοις ὅροις» προέρχεται ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι ἀγγλικανικὴ κακοδοξία καὶ ἐξυπηρετεῖ ἀντιεκκλησιαστικὸς σκοπούς. Βασίζεται ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν κλάδων, κατὰ τὴν ὁποίαν Ὁρθόδοξοι κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι καὶ αἱρέσεις εἶναι ἵσαι μεταξύ των, καθ’ ὅτι ἀποτελοῦν κλάδους τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, Ὁρθόδοξοι καὶ αἱρέτικοὶ δὲν εἶναι δυνατόν, εἰ μὴ νὰ διαλέγωνται μεταξύ των «ἐπὶ Ἰσοις ὅροις» πίστεως, καὶ τοῦτο, ἐν ὀνόματι τῆς χριστιανικῆς ἴδιότητος καὶ τῆς χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης! Ἀλλὰ «τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» (Β’ Κορ. 5, 15). Οντως, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκαλῆται ὄρθόδοξος καὶ δὴ πανορθόδοξος, «Διάσκεψις», ἡ ὁποία ἀσεβεῖ εἰς τὴν Μίαν καὶ μόνην ἐν κόσμῳ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, διδάσκουσα, ὅτι Αὕτη εἶναι δῆθεν ἵση πρὸς τὰς θεοστυγεῖς αἱρέσεις, καὶ αἱ αἱρέσεις ἵστιμοι πρὸς Αὐτήν;

‘Η «Γ’ Πανορθόδοξος Διάσκεψις» τῆς Ρόδου, ἐκτὸς τῆς Ἀποφάσεως, ἐξέδωκε καὶ Μήνυμα πρὸς τὸν κόσμον, κατ’ ἀπομίμησιν τῶν συνελεύσεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ συμφώνως πρὸς τὰς «νέας μεθόδους καὶ ἀντιλήψεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ δράσεως». Διὰ τοῦ Μηνύματος διαγγέλεται παρὰ τῶν

‘Ορθοδόξων τὸ ἀκόλουθον, τὸ ὅποιον εἶναι ἀξιον θρήνων καὶ δὴ θρήνων πολλῶν: «Τοῦτο», δηλαδὴ ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὸν θεολογικὸν διάλογον, «δὲν σημαίνει, ὅτι ἐκάστη τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι ἐλευθέρα ἵνα ἔξαπλουθῇ, ἐξ ἐαυτῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ὀνόματος συνόματος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας». Κατὰ τὸ Μήνυμα τῆς Διασκέψεως, αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δικαιοῦνται νὰ συνάπτουν σχέσεις μετὰ τῶν αἱρέσεων, ἀνεξαρτήτως τῆς δόλης Ὁρθοδοξίας, ἥτοι τῆς στάσεως τὴν ὅποιαν τηρεῖ ἡ καθ’ ὅλου Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. ‘Η Γ’ Διάσκεψις τῆς Ρόδου διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας «ἐν τῷ φρονήματι καὶ τῇ τοῦ πνεύματος συμφωνίᾳ» (Μ. Αθανασίου ΒΕΠΕΣ, 30,209), καὶ τὴν ὥθησε πρὸς τὴν πολυγνωμίαν καὶ τὴν ἀσυμφωνίαν ἐν τῇ πίστει, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Προτεσταντισμοῦ. ‘Ο Οἰκουμενισμὸς ἐνώνει ἐξωτερικῶς τοὺς ἐτεροδόξους καὶ διασπάται τοὺς Ὁρθοδόξους. Τοιουτορόπως ἐξομοιώνει τοὺς Ὁρθοδόξους πρὸς τοὺς ἐτεροδόξους ώς πρὸς τὴν διάσπασιν ἐν τῇ πίστει, ἵνα κατόπιν ώς δῆθεν σωτήρ των συνάψῃ τούτους μετὰ τῶν αἱρετικῶν, εἰς ἐν οἰκουμενιστικὸν σῶμα ἐξωτερικῆς ἐνότητος. Τὸ διαίρει καὶ βασίλευε τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἔχει ἐνταῦθα πλήρη ἐφαρμογήν.»²

Γενικῶς, ἡ διάσκεψις αὐτὴ ἐδωσε μεγάλην ὥθησιν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν διὰ τῆς ἀποφάσεως της, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτολεξεὶ ἀντιγράφομεν τὰς κυριωτέρας παραγράφους:

«1) ‘Η ἀγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διακηρύσσει, ὅτι ἐπιθυμεῖ πάντοτε τὰς μεθόδους τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ομολογιῶν ἀγαθὰς σχέσεις, ἐπ’ οἰκοδομῆ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ μιᾷ,

2) Ἀρ. Δελήμπαση, «Η αἱρέσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Ἀθῆναι 1972, σελ. 243-246.

άγια, καθολική καὶ ἀποστολική Ἐκκλησίᾳ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ ὅντα αὐτοῦ · «ἴνα πάντες ἔν ὄσιν».

2) Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ἡ Α' ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξος Διάσκεψις ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ καλλιεργείας τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, ἡ δὲ Β' Πανορθόδοξος Διάσκεψις ἀπεφάσισε κατ' ἀρχὴν, ἵνα προτείνῃ τῇ Ρωμαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ διάλογον ἐπὶ ἴσοις ὅροις.

3) Η Γ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις ἐπαναλαμβάνει τὴν ἥδη ἐκπεφρασμένην περὶ τοῦ θέματος τούτου τοῦ διαλόγου ἐπιθυμίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μελετήσασα δὲ τὰ ἐπὶ μέρους τούτου, διεπίστωσεν, ὅτι πρὸς καρποφόρον ἔναρξιν ἐνὸς πραγματικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου παρίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς δεούσης προπαρασκευῆς καὶ τῆς δημιουργίας τῶν καταλλήλων συνθηκῶν.

4) Τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι ἐκάστη τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι ἐλευθέρα, ἵνα ἐξακολουθῇ, ἐξ ἑαυτῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ὄντος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας, καλλιεργοῦσα ἀδελφικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι τοιουτορόπως δύνανται, ὅπως ἐξουδετερωθῶσι βαθμιαίως αἱ νῦν ύφιστάμεναι δυσχέριαι.

5) Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ καὶ πρὸς καλλιτέρον ἔξυπηρέτησιν τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως, ἡ Γ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις ὑποβάλλει ταῖς κατὰ τόπους Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις ἥμῶν τὴν εὐχήν, ὅπως μελετήσωσι τὰ καθ' ἔκαστα τοῦ θέματος τοῦ διαλόγου τούτου ἀπὸ ὄρθοδόξου πλευρᾶς, ἀνταλλάσσωσι δὲ μεταξὺ αὐτῶν τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν καὶ πᾶσαν ἄλλην σχετικὴν πληροφορίαν.»³

3) βλ. Ι. Καρμίρη «Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας», Γκράτς 1968, σελ. 1009-1010.

Εἰς τὴν συνέχειαν ἡ ἀπόφασις περιέχει παρόμοια μέτρα διὰ τὰς σχέσεις καὶ μὲ τοὺς Ἀγγλικανοὺς καὶ τοὺς Παλαιοκαθολικούς, τὰ δόποια παρερχόμεθα ὡς μὴ ἀφορῶντα τὸ θέμα μας.

Μεγίστη σημασία ἐν προκειμένῳ ἔχει εἰδικῶς ἡ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως δοθεῖσα ἐξουσία ἐλευθερίας διὰ κάθε ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίαν ἡ Πατριαρχεῖον, «ἴνα ἐξακολουθῇ ἐξ ἑαυτῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ὄντος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας, καλλιεργοῦσα ἀδελφικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας».

Αὐτὸς ἀκριβῶς καὶ μόνον ἦθελεν ὁ Ἀθηναγόρας: τὴν «εὐλογίαν» τῶν πραξικοπηματικῶν, αὐθαιρέτων καὶ διασπαστικῶν του κινήσεων καὶ βουλήσεων. «Εὐλογία» καὶ ἀπόφασις πραξικοπηματική, ἡ ὅποια μάλιστα ἐλήφθη μὲν ἐντελῶς πραξικοπηματικὸν καὶ ἀνελεύθερον τρόπον (καὶ συνεπῶς λογίζεται ιεροκανονικῶς ἄκυρη), καθὼς ἐξιστορεῖ ὁ Ἰδιος ὁ μετασχῶν τῆς διασκέψεως Καθηγητῆς Ιωάννης Καρμίρης:

«Ἡμεῖς εῖχομεν ἐπιφυλάξεις καὶ ἐπεθυμοῦμεν νὰ γίνωσι διευκρινήσεις ἐπὶ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῆς ἐν λόγῳ παραγράφου, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων σημείων τοῦ σχεδίου τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ ἡγοοῦμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν πλέον νὰ προκαλέσωμεν γενικὴν συζήτησιν, λόγῳ τοῦ προκεχωρημένου τῆς ὥρας καὶ τῆς σημειωθείσης ἐντάσεως. Τόσον δύμας σοβαραὶ ἀποφάσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωνται ἐν σπουδῇ τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ καθ' ὃν τρόπον ἐλήφθη αὕτη, ἀνευ δὲ μακρᾶς ἐλευθέρας συζητήσεως ὑφ' ὅλων τῶν συνέδρων, τοῦ κειμένου αὐτῶν ἐγκαίρως διανεμούμενου αὐτοῖς πρὸς μελέτην καὶ τυχὸν διόρθωσιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῶν...»

Ἐνīαι τῷ ὄντι τελείως ἀδιανόητον, ἐν Διασκέψει ἐμπνεομένῃ ὑπὸ τοῦ φιλελευθέρου

καὶ δημοκρατικοῦ πνεύματος τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, νὰ περιορίζηται, ἐστω καὶ ἐπ’ ἔλαχιστον, οὕτως ἡ ἄλλως, ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ τῆς πίστεως καὶ τοῦ λόγου, καὶ δὴ εἰς ἀρχιερεῖς καὶ καθηγητὰς τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας! Ὄπως ἐπίσης δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ τίθενται χρονικὰ ὅρια καὶ περιορισμοὶ κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ συζήτησιν τῶν διαφόρων γραπτῶν σχεδίων τῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ εἰσάγωνται ταῦτα εἰς τὴν Ὀλομέλειαν πρὸς τελικὴν ἐπιφήφισιν, μὴ τελείως ἔτοιμα καὶ ὥριμα καὶ ἐν σπουδῇ, εἰς νυκτερινὰς ποθ' ὥρας ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ καὶ κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμήν!»⁴

Ίδιού, λοιπόν! Ο ՚διος δὲ Οἰκουμενιστὴς Θεολόγος ἀποκαλύπτει καὶ διαμαρτύρεται διὰ τὸν τρόπον ὑφαρπαγῆς τῆς φήφου καὶ συγκαταθέσεως τῶν συνέδρων.

Καὶ ὅμως! ΑΓΤΗΝ ἀκριβῶς τὴν παράγραφον ἔμελε νὰ ἐπικαλεῖται ὁ Ἀθηναγόρας καὶ οἱ σύμφρονες αὐτῷ, ἐναντίον ὅσων τὸν κατεδίκαζαν διὰ τὴν παποδουλικὴν προσέγγισιν καὶ προδοσίαν του μὲ τὴν «ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων», τὰς συμπροσευχὰς καὶ τὰ ὅμοια!

Ἡ ἐν λόγῳ παράγραφος δυναμιτίζει κυριολεκτικῶς τὴν συνοχήν, ὅμονοιαν καὶ ἀλληλεξάρτησιν τὰς ὅποιας παραδοσιακῶς διαφυλάττουν αἱ κατὰ τόπον Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι εἰς τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν, μάλιστα δὲ εἰς τὰ περὶ τῶν αἱρετικῶν, δρῶσαι ὅχι μονομερῶς καὶ ἀνεξέλεγκτα, ἀλλὰ βάσει κοινοῦ σχεδίου καὶ συμφωνίας. Μόνον μονομερῶς ὅμως καὶ ἀνεξέλεγκτα ἡδύνατο νὰ ἐδραιωθῇ ὁ ἀντίθεος Οἰκουμενισμός, ἀθετώντας τὴν Ἀποστολικὴν Ἱεροκανονικὴν διαταγήν: «μηδὲ ἐκεῖνος (σ.σ. δ. πρῶτος δῆλ. τῶν Ἐπισκόπων) ἀνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείτω τί.»⁵

«Δὲν γνωρίζομεν διάταξιν τινα τῶν Ιερῶν Κανόνων, ἐπιτρέπουσαν εἰς Αὐτοκέφαλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν νὰ κοινωνῇ ἐξ ἐσυτῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ὄντος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας μεθ’ οἰασδήποτε ἐτεροδόξου Ἐκκλησίας.... Ως τυγχάνει κανονικῶς ἄγνωστος δὲ θεσμὸς τοῦ νὰ ἐνεργῇ οἰασδήποτε

Ὦρθόδοξος Ἐκκλησία, οὐδὲ αὐτὴ ἡ μόνον κατὰ τὰ πρεσβεία προβαδίζουσα Ἐκκλησία Κων/πόλεως, ἐξ ὄντος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας, οὕτω τυγχάνει καὶ κανονικῶς ἀνεπίτρεπτον, ἵνα ἐκάστη Αὐτοκέφαλος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐνεργῇ καὶ διατηρῇ μόνη, ἐξ ἐσυτῆς, σχέσεις ἀδελφικὰς μεθ’, ἐτεροδόξου Ἐκκλησίας. Πολὺ φοβούμεθα, δτὶ ἡ ἀνω ἐκφρασθεῖσα κρίσις τῆς Γ’ Πανορθοδόξου Διασκέψεως, ὁδηγεῖ εἰς διευκόλυνσιν δημιούργιας σχίσματος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐφ’ ὅσον ποιεῖται διάκρισιν περὶ συνόλης καὶ ἐξ ἐσυτῆς Ὁρθοδοξίας. Μία ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις. Καὶ μία ἡ ἐντεταλμένη διὰ τὴν λατρείαν αὐτῆς Ἐκκλησία, ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία».⁶

Γενικῶς, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μέγα ἐπίτευγμα τοῦ καλπάζοντος Οἰκουμενισμοῦ τὸ γεγονός, δτὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως μιᾶς προβαλλομένης ὡς «Πανορθοδόξου» Διασκέψεως, ἐδωκεν ἀδειαν καὶ ὥθησιν διὰ λῆψιν ἀντικανονικῶν καὶ ἀντορθοδόξων πρωτοβουλιῶν ἐκ μέρους οἰασδήποτε Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως συνέβη μετὰ παρέλευσιν μόλις ἐνὸς ἔτους, μὲ τὴν πανάθεσμον δρσιν τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν Λατινικῶν καινοτομιῶν τοῦ 1054, τὸ ὅποιον ἀσφαλῶς αἰρόμενον δὲν αἴρεται, ἀλλὰ πίπτει θεοκρίτως κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν αἰρόντων αὐτό.

Βεβαίως πρέπει νὰ τονισθῇ, δτὶ ἐξίσου μεγάλην εὐθύνην καὶ κατάκρισιν φέρουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ συμμετασχόντες καὶ μὴ τῆς ληστρικῆς ταύτης διασκέψεως, οἱ ὅποιοι σιωπῆλως ἡ καὶ μὲ -ἐστω- κάποιαν ὀπλῆν διαμαρτυρίαν ἀπεδέχθησαν τελικῶς καὶ σιωπῆλῶς συγκατένευσαν εἰς τὴν τοιαύτην παντελῶς ἀντορθόδοξον καὶ κατάκριτον παράγραφον, εἰς τὴν ὅποιαν στηριζόμενος ὁ Ἀθηναγόρας ἔμελε νὰ ἀφήσῃ ἄφωνον τὴν οἰκουμένην, μὲ τὴν αὐτόχρημα ἀνίσχυρον καὶ γελοῖαν «ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων» τὸ ἐπόμενον ἔτος (1965).

Συνεχίζεται

4) Ι. Καρμίρη, «Ὦρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμὸς» Β', σελ. 36 καὶ 109

5) λδ' Ἀποστολ. Κανών.

6) «Τὰ Πεπραγμένα» Β', Ἀθῆναι 1965, σελ. 107-108.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙСΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ χξ'-666

συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο

Ε'

14. Ήρέμα πῶς καί ἡσυχῇ ἐπιπηδᾶ ὁ διάβολος.

Απόλοιγος δλων τῶν πατέρων εἶναι, ὅτι ὁ ἔχθρος ἡμῶν διαβολος, δέν ἐνεργεῖ δυναμικά, ἀλλ’ ἀθιρύβως καὶ ἀνεπαισθήτως ἐπιτίθεται· δέν βιάζεται· ὁ χρόνος δι’ αὐτὸν εἶναι ἀδιάφορος· δέν γράφει ἡμερομίσθια· ἀγωνίζεται «ἡρέμα καί ἡσυχῇ», διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του.

ὑπό Αὐγουστίνου
μοναχοῦ Ἀγιοβασιλειάτου

Μέ τό αὐτό σκεπτικόν ἐργάζονται καὶ οἱ πρόδρομοι τοῦ Βδελύγματος τῆς Ἐοημώσεως. Συνεστήθη ὁ παγκόσμιος ὀργανισμός σημάνσεως προϊόντων εἰς τὴν Ἀμερικήν· ἄγνωστον πότε· πάντως πρό τοῦ ἔτους 1970. Απέκτησε διεθνῶς ἐν ἀκαρί καιροῦ 90 θυγατέρας, μία ἐξ αὐτῶν καὶ ἡ χώρα μας.

Ἄν καὶ ἀπό καθαρᾶς, ὡς προελέχθη, ὀρθοδόξου ἀπόψεως, ὑπάρχουν κατάφοροι καταπατήσεις τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν, καὶ προσβολὴ τοῦ χριστιανικοῦ αἰσθήματος μέ τὴν ἐπιβολὴν τῆς παγκοσμίου σημάνσεως προσώπων καὶ πραγμάτων (UPC), μέ τὸν γνωστόν δυσώνυμον ἀριθμόν τῆς Ἀποκαλήφεως 666, οἱ προωθοῦντες ἐγγυηταί τῶν δικαιωμάτων τούτων, περί ἄλλων ἀσχολοῦνται.

Εἰς τὴν χώραν μας συνεστήθη λάθρα, γύρω από τό ἔτος 1974. Δέν προεβλήθη ἀντίστασις· τό μέν, ἀπό τὴν ἀθόρυβον σύστασίν του, τό δέ, ἀπό τὴν παχυλήν ἄγνοιαν τοῦ προδομένου λαοῦ. Τό θυγατρικόν τοῦτο κέντρον σημάνσεως προϊόντων Ἐλλάδος, ἐμιμήθη τὴν μέθοδον τῆς πονηρᾶς ἀλώπεκος· ἐμαρκάριζε προϊόντα καὶ τά ἔθετε εἰς κυκλοφορίαν ἀνευ τινος σκοποῦ, ἀφοῦ τά κέντρα καταναλώσεως δέν ἦταν ὡργανωμένα καὶ ἐξοπλισμένα μέ scanner κ.λ.π.: ἐζήτει ὅμως ἐπισταμένως τάς ἀντιδράσεις. Τί λέγει ὁ λαός ;...

Τό κοινόν τὴν ἀρχήν ἐσυχγίσθη· ἄλλοι

ἔθετον τό σύμβολον τοῦ Σταυροῦ εἰς τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου· ἔτεροι ἀφαιροῦσαν τό δυσώνυμον σῆμα, ἀνεύ ἄλλης ἀντιδράσεως. Ἀντιδράσεως μή ὑπαρχούσης, τό Κράτος μέ μία σειράν νομοθετημάτων, ὑπεχρέωσε τά μεγάλα καταστήματα νά ἐκσυγχρονισθοῦν, καί μέ τόν ἐκσυγχρονισμόν ἥρχισε τό κέντρον σημάνσεως τό κυρίως ἔργον του, ἡτοι τήν σήμανσιν (γράφε μολυσμόν) δλων τῶν ἔλληνικῶν προϊόντων, ἀπό τοῦ χόρτου (τσαγιοῦ) τοῦ βουνοῦ ἔως καὶ τοῦ ἐργαλείου τῆς τελευταίας τεχνολογικῆς παραγωγῆς ἐν Ἑλλάδι.

Πολλοί ὀρθόδοξοι Χριστιανοί σήμερον μετανοοῦν, διότι τήν ἐποχήν ἐκείνην τῶν νομοθετημάτων, ἐφημούσθη ἡ πολιτική τῆς πριμοδοτήσεως ἰδρύσεως καταστημάτων καὶ βιοτεχνιῶν, καὶ ἔλαβον κρατικάς ἐπιχορηγήσεις (πρίμ) μέ τήν δέσμευσιν τῆς σημάνσεως τῶν προϊόντων της πωλήσεως· ἔτεροι ἐνσυνειδήτως ἀπεποιήθησαν τήν σήμανσιν καὶ ἐστερήθησαν τῆς ἐπιδοτήσεως!!!

Τί δηλοῦν δλα αὐτά; ΠΡΟ-ΔΟ-ΣΙΑ ΣΤΗΜΕΝΗ.

Κάποιος μᾶς εἶπε, ὅτι μέ πονηρίαν ἐζήτησε τήν κρατικήν ἐπιχορήγησιν τοῦ (πρίμ), διά τήν ἵδρυσιν πωλήσεως παραδοσιακῶν σικέρων (=οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν) χονδρικῶς, πλήν μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου ὑπεχρεώθη νά προσφέρῃ τά σίκερα ἐμφιαλωμένα εἰς διαφόρους ποσότητας «σεσημασμένα», ἄλλως θά ἀπεκλείετο ἀπό τήν ἀγοράν, διά τό πρίμ; Ἐκεῖνος γνωρίζει -

Τώρα τό Κέντρον Σημάνσεως Προϊόντων Ἐλλάδος κατέστη πανίσχυρον, καὶ ἀπό τήν ἀγοράν ἀποκλείονται παντελῶς τά ἀσήμαντα προϊόντα!! Κυκλοφοροῦν εἰσέτι ἀσήμαντα προϊόντα, μέ μίαν πρωτόγονον ἐμπράγματον συναλλαγήν, ἡ ὁποία μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου θά ἐκλείψῃ, διότι ἴσως αὔριον μέ νόμον, θά καταστρέφωνται τά ἀσήμαντα προϊόντα, ὡς ἀκατάληλα πρός βρῶσιν!! Ούτε καὶ αὐτά τά σπέρματα, πού ὁ Ἀγιος Θεός ἐνετείλατο νά αὐξάνωνται καὶ νά πολλαπλασιάζωνται, ἐξηρέθησαν τῆς σημάνσεως. Ὅλα σήμερον διατίθενται· τά μέν ὡς

ύβριδια, τά δέ ώς μετηλλαγμένα. Γνήσια σπέρματα δέν ύπαρχουν, καί ὅν κάπου διασώζονται, αὔριον διά νόμου θά ἀποσυρθοῦν!! Τότε πού ὁδηγούμεθα διεθνῶς; Ὁλοταχῶς εἰς μίαν παγκόσμιον κλειστήν ἀγοράν σεσημασμένων προϊόντων, μέν ἀποκλειστικούς σεσημασμένους πελάτας. Εἰς τὴν χώραν μας, ὅπως ἔχουν σήμερον τά πράγματα, εἴναι ἀδύνατος ἡ ἀνατροπή τῆς καταστάσεως· μόνον ἡ δύναμις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ψίστο, ὑδύναται νά ἀνατρέψῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν σήμανσιν τῶν προϊόντων, ἥτις μή χρήσεως σεσημασμένων προϊόντων, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος.

Αὐτά διά τά προϊόντα!!

Διερωτᾶται κανείς, μήπως οἱ πολιτικοί μας ἀρχοντες - κοιμωμένων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν - ἔπεσαν θύματα τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Σημάνσεως Προϊόντων; Ἀπαγε! Οἱ διεφθαρμένοι πολιτικοί ἀρχοντες - τῇ σιωπῇ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων - συνέστησαν, διετήρησαν καί ἐδραίωσαν τὴν Ἀμερικανίδα θυγατέρα Ε.Λ.Κ.Ε.Σ.Η.Π., τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Σημάνσεως (γράφε μιάνσεως) προϊόντων. Πόθεν τοῦτο ἀποδεικνύεται; Ἀπό τὴν σπουδήν τῶν διεφθαρμένων ἀρχόντων μας, μετά τὴν ἐδραίωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Σημάνσεως προϊόντων, νά προωθήσουν τό ἔτερον σκέλος τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Σημάνσεως Πολιτῶν εἰς τὴν χώραν μας, μέ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ τρισκαταράτου Νόμου 1599/86.

Τότε ὁ λαός ἀντελήφθη τὴν προδοσίαν, ἀντέδρασε, διεμαρτυρήθη, ἔξεχύθη εἰς τούς δρόμους εύκαιρως-ἀκαίρως· ζητοῦσε τὴν κατάργησιν τοῦ Νόμου πού ὑπεχρέωνε ὅλους τούς πολίτας - μικρούς καί μεγάλους, πλουσίους καί πτωχούς³⁶ - νά πάρουν τὸν ΕΚΑΜ, ἐντός τοῦ ἐπομένου ἔτους 1987.

Αἱ ἔντονοι διαμαρτυρίαι, ἔκαμψαν τὴν κρατικήν ἐπιβολήν. Οἱ ὑπεύθυνοι, διά συνεχῶν ἐνιαυσίων ἀναβολῶν μέχρι σήμερον, δέν ἐπεβαλλαν τὸν ΕΚΑΜ τοῦ Νόμου 1599/86, δι' οὗ ἐπεβάλετο ἡ Σήμανσις τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν κατά τὸ σύστημα τῆς σημάνσεως τῶν προϊόντων!!

Ἄν καί ὅλος ὁ εύσεβής ἐλληνικός λαός, ἴστατο ἐπί τῆς σκοπιᾶς τοῦ προφήτου Ἀββακούμ, δέν κατώρθωσε νά διακρίνῃ τὰς κρατικοεκκλησιαστικάς συνεργασίας, διά τῶν ὅποι-

ων ἐμεθοδεύετο ἡ σήμανσις δι' ἄλλου τρόπου. Πολιτείαν καί Ἐκκλησία, ἔπαιξαν τό παιχνιδάκι τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ θρησκεύματος ἀπό μέρους τῆς Πολιτείας, ἐκ τῶν νέων δελτίων Ταυτότητος καί τῆς ἄχρι αἴματος ὑπερασπίσεως, τῆς μή ἀφαιρέσεως, ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας· συμπαιγνία ἀκρως προδοτική!

Εἰς τὸν νέον τοῦτον ἀγῶνα, ἡγαλώνετο ὁ εύσεβής λαός ὑπό τοῦ λαοπλάνου Ἀρχιεπισκόπου, μέν ὑπογραφάς κ.λ.π.. Οὕτω παρεσχέθη εύκαιρίαν εἰς τὴν πολιτείαν νά ἐφαρμόσῃ τό σχέδιον TAXIS. Τό σχέδιον τοῦτο ἔδωσε προσωπικόν ἀριθμόν εἰς ὅλους, μικρούς καί μεγάλους, πτωχούς καί πλουσίους, τόν λεγόμενον Α.Φ.Μ. διά φορολογικούς σκοπούς!

“Οπως σήμερον τουλάχιστον τά πράγματα ἀποδεικνύουν, δ.Α.Φ.Μ. εἴναι ώς νά ἐλέγαμε μία δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. τοῦ Νόμου 1599/86. Λείπει μόνον ἡ ἐπίσημος ἐξαγγελεία τοῦ Κράτους, ὅτι δ.Α.Φ.Μ. ἰσοῦται μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ.

Εἰς τὴν πρᾶξιν, δ.τι εἶχε νομοθετηθῆ διά τόν Ε.Κ.Α.Μ., τοῦτο ἐκλήθη νά ἐκπληρώσῃ δ.Αριθμός φορολογικοῦ Μητρώου. “Οταν τά πράγματα ὁμιλοῦν τά ὄντα εἴναι περιττά. Καί δ.Α.Φ.Μ. καί δ.Αριθμένος Ε.Κ.Α.Μ. κωδικοποιοῦν ὅχι προϊόντα, ἀλλά ἄτομα, Χριστιανούς Ὀρθοδόξους, εἰς τόν παγκόσμιον ὀργανισμόν σημάνσεως πολιτῶν, γράφε ἀποκλειστικῶν πελατῶν, τῆς αὐριανῆς διεθνοῦς σεσημασμένης κλειστῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί εἰς τόν διεθνῆ αὐτόν ὀργανισμόν Σημάνσεως πολιτῶν, οἱ Ἑλληνες ἐνεγκλωβίσθησαν. Τόν ἀπεγκλωβισμόν ἀπό τό σύστημα τοῦτο, μόνον ἡ δεξιά χείρ τοῦ Ψίστο δύναται νά ἀπεργασθῇ, οὐχ ἦττον καί ἄτομα μέ γενναίαν ψυχήν - τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος- δύνανται νά ἀρνηθοῦν μετά παρρησίας ἐγγράφως, τόν Α.Φ.Μ. ἐπισήμως, καθώς καί τά ἐκ τῆς χρήσεώς του δικαιώματα, προσδεδεμένα τῆς τοῦ Θεοῦ βοηθείας διά τά περαιτέρω.

Εἴναι ύστάτη στιγμή. Τά Κρατικά ὄργανα ἡρχησαν νά ὁμιλοῦν εύθαρσῶς εἰς τούς πολίτας, ὅτι δ.Α.Φ.Μ. εἴναι δ. προσωπικός ἀριθμός Σας· θά σᾶς συνοδεύῃ μέχρι τοῦ τάφου. Τί ἔτι χρείαν μαρτύρων ἔχομεν;

Διασυνδέσεις ἐφοριακῶν ἀρχῶν μέ ἄλλας Κρατικάς ἀρχάς, πρός παροχήν στοιχείων προσωπικοῦ ἐπιπέδου, καθημερινῶς διενεργοῦνται εἰς τά ὅμματα ὅλων μας. Πρέπει νά ξυπνήσμεν!

**15. Αἱ διεθνεῖς Ὁργανισμοὶ³⁷
κωδικοποιήσεως ἐργάζονται·
ἡ Κτίσις εἰδοποιεῖ· ἡ ἀποστασία
κορυφοῦται· τὸ Τέλος ἄδηλον,
ἄλλ’ ἐγγύς· Τί ποιήσωμεν;**

Εἶναι ἡ πρώτη φορά εἰς τὴν παγκόσμιον ιστορίαν, πού ώς ἄτομα, ώς ἔθνη, ώς ἀνθρώπινον γένος ἥλθομεν εἰς τοιούτον ἀδιέξοδον. Ἡ ἀνθρώπινος ιστορία ἀναφέρει πολλά ἀτομικά, ἔθνικά καί πανανθρώπινα ἀντίξοα, ἀλλ’ ὅπως τὰ σημερινά οὐδέποτε. Σήμερον τά προβλήματα εἶναι παγκόσμια, πανανθρώπινα, προηγγηλμένα ὅμως, πρό χρόνων αἰώνιων· ἐπομένως, κατά τὴν ἀδιάφευστον ἐκπλήρωσιν πολλῶν ἄλλων σημείων συμπροφητευομένων, κατά τὴν αὐτῆν ἐπαγγελίαν, ὅσον οὕπω καί τὰ σημερινά θά πραγματοποιηθοῦν (παραχωρήσει Θεοῦ).

Ἐάν δλαι αἱ Εὐαγγελικαὶ ἐπαγγελίαι ἐξεπληρώθησαν μετά πάσης λεπτομερείας, αἱ περί τῶν ἐσχάτων χρόνων θά μείνουν ἀνεκπλήρωτοι; Οὐδαμῶς!

Ἡδη διοργανοῦται μετά πολλῆς φροντίδος, πονηρίας καί ταχύτητος -ώς ἵδωμεν- ἡ παγκόσιος πολιτικο-οἰκονομική δικτατορία τοῦ ΙΓ' κεφαλαίου τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, ὑπό τῶν διεθνῶν ὁργανισμῶν σημάνσεως προσώπων, πραγμάτων, προϊόντων, ὑπηρεσιῶν κ.λ.π. ἀξιῶν, διά νά ἐξελιχθῇ εἰς τὴν πνευματικήν δικτατορίαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ σημερινή πρόοδος τῆς τεχνολογίας καί τῆς ἐπαναστατικῆς πληροφορικῆς, εἰς χεῖρας διεθνῶν διοργανωτῶν, σηματοδοτοῦν τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὄντως ἐφιαλτικῆς αὐτῆς οἰκονομικῆς καί πνευματικῆς πλανηταρχίας - διά νά χρησιμοποιήσωμεν τὸν ἐπικρατοῦντα ὄρον - ἐντός τῶν προσεχῶν ἐτῶν. Πότε ἀκριβῶς ἀγνωστον.

Ἄδελφοί μου, ὁ Πανάγαθος Θεός, ἔγραψε τό παγκόσμιον Βιβλίον τῆς Θεογνωσίας, ἦτοι «τὴν ἐξαήμερον δημιουργίαν», καί ἐξέθηκε τοῦτο εἰς ἀνάγνωσιν μικρῶν καί μεγάλων, πλουσίων καί πτωχῶν, ἔγραμμάτων τε καί ἀγραμμάτων· ὅσοι ἡσχολήθησαν μέ τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐκλήθησαν εἰς τούς κόλπους τοῦ πρώτου ἀναγνώστου Ἀβραάμ· ὅσοι ἡμέλησαν... ἔχασαν τὸν προορισμόν των.

Ὁ ἀγιος Χρυσόστομος καί ὁ ἀγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος, Πάπας Ρώμης, ἀναφέρουν ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεός, μέ τό ἵδιον αὐτό βι-

βλίον τῆς ἐξαημέρου δημιουργίας, θά εἰδοποιήσῃ τά πλάσματά του ὅτι πρόκειται νά ἔλθῃ, διά νά ποιήσῃ τὴν παγκόσμιον κρίσιν.

Οἱ διεθνεῖς διοργανωταί, πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, διαφημίζουν τὴν ἀνατολήν μιᾶς νέας ἐποχῆς, ἀνωδύνου, ἀλύπου, ἀνόσου, πλήρους χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως!!

Ο ἄγιος Θεός, διά τῶν κτισμάτων τῆς ἐξαημέρου δημιουργίας -ὅπως ἐλέχθη κραυγάζει ὅτι ἐγγύς τὸ τέλος! Τάς κραυγάς τῶν περιβαλλοντολογικῶν προβλημάτων ἀκούομεν ὅλοι. Τά συμπτώματα τοῦ γήρατος, τῆς ἐξαημέρου δημιουργίας (ἐξηγοῦμαι, τά συμπτώματα του γήρατος, ὅχι ὅτι ἡ ἐξαήμερος δημιουργία ἐγήρασεν, ἀπαγε τοῦ ἀτόπου) βλέπομεν ὅλοι, ἀλλά μένομεν ἀναίσθητοι. Ἡ γῆ ἀγλώσσως βοᾶ· ἡσθένησα, θέλω φάρμακα (λιπάσματα) νά καρποφορήσω. Ὁ οὐρανός - ἀνώτατα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ ὅζοντος - ἀπειλοῦν: ἐάν δέν βουλλωθῶμεν θά.... Ὁ ἥλιος ἀπό τάς ὄπας τοῦ ὅζοντος μέ τάς ἀκτίνας του, ἀπειλεῖ κάθε φυτικήν καί ζωϊκήν ὑπαρξιν. Ἡ κοσμική ἀκτινοβολία αὐξάνεται εἰς ἀνησυχητικόν βαθμόν· ἡ ἀκτινοβολία ἀπό τεχνητάς πηγάς εἶναι ἀνεξέλεγκτος. Οἱ κίνδυνοι, ἀπό τὴν τε ηγεμόνην ἀκτινοβολίαν - κοσμικήν καί ἀπό τεχνητάς πηγάς - εἶναι ἀμεσοί καί ἐπικίνδυνοι, διότι μπορεῖ νά προκαλοῦν ἀσθενείας πολλάς καί ποικίλας εἰς δόλους τούς ζωντανούς ὁργανισμούς, αἱ ὅποιαι θά ἀποκαλυφθοῦν ἐπειτα ἀπό πολλά χρόνια. Ἡ χλωρίς καί ὅλον τό φυτικόν σύστημα πάσχει κατά τόπους· ἡ πανίς καί ὅλον τό ζωϊκον βασίλειον ἀπειλεῖται ὑπό ἀσυνήθους ἀφανισμοῦ καί πρωταφανῶν ἀσθενειῶν³⁷. Τά συστήματα τῶν θαλασσῶν κατά τόπους κραυγάζουν ὅτι

37. βλ. τρελλές ἀγελάδες, πυρετοί κ.λ.π.

έμοιολύνθησαν, καί απειλοῦν τήν νέκρωσιν τῶν ὑποβρυχίων ἵχθυῶν, μικρῶν τε καί μεγάλων! Ἐν ἐνί, τά πάντα ἀγλώσσως προειδοποιοῦν τό «ἄγονον γῆρας», μόνοι οἱ διεθνισταί δέν λαμβάνουν τά θεῖκά ταῦτα καὶ μηνύματα καὶ οἰκοδομοῦν τόν κόσμον πού ὀνειρεύονται διά τόν βραχύβιον «βασιλέα των». Χωρίς Θεόν καὶ χωρίς τήν βοήθειαν τῆς ἔξαημέρου δημιουργίας, ἐλπίζουν εἰς τήν τεχνολογίαν των!!

Ἡρωτήθη ὁ ἄγιος Γοργόριος ὁ Διάλογος, ἀν γνωρίζῃ τό ἐπικρατέστερον προδρομικόν σημείον τῆς ἀντιχρίστου ἐποχῆς, καί απήντησε, ὅτι ἀπό ἐναρέτους ἥκουσε, ὅτι τό πλέον σαφέστατον σημεῖον θά εἶναι ἡ συστηματική κατάργησις, ὅχι παράβασις, ἀλλά κατάργησις τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄδελφοί μου, παραβάσεις τῶν θείων παραγγελμάτων ὑπῆρχον πάντοτε, καταργήσεις ὅπως ποτέ. Σήμερον τά προστάγματα τοῦ Θεοῦ καταργοῦνται ἀσύστολα, καὶ παντοῦ· διαλαλεῖται τό ἀκαταλόγιστον· δηλαδή ἡ ἀνυπαρξία εὐθύνης εἰς τάς παραβάσεις!! Ταλαίπωροι πού εἴμεθα· νομίζομεν ὅτι θά κριθῶμεν ἐκεῖ μέ τά ἐπικρατοῦντα ἀνθρώπινα ἐντάλματα! OXI! Ἐκεῖ θά κριθῶμεν μέ τά θεία ἐντάλματα καὶ ὅχι μέ τά ἀνθρώπινα.

Δέν προτιθέμεθα ν' ἀπαριθμήσωμεν καταργηθέντα προστάγματα, ἵνα μή κατηγορηθῶμεν ὅτι κομίζομεν «Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας»· ἀρκεῖ μόνον νά ἀναφέρωμεν τάς λέξεις «μεταλλαγμένα φυτά καὶ ζῶα», «ἀλωνοποιήσεις», «νέα ἐπιτεύγματα τῆς γεννετικῆς»!!! Ἀποποιικοποιήσεις μοιχείας, διαζεύξεις ἀπό 1002 αἰτίας καὶ θεμιτάς ἐκτρώσεις κ.λ.π. Σήμερον ἡ ὕπαρξις τῆς Υπερουσίου Τριάδος ἀθετεῖται!! ἀπό τούς ὀπαδούς τοῦ Ἀντιχρίστου.

Εύρισκόμεθα εἰς τάς παραμονάς μπορεῖ νά πῇ κανείς, τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας· τί πρέπει νά πράξωμεν; Πρῶτον νά μετανοήσωμεν καί νά ἐξαγγείλωμεν τήν ἀπόρρητον ἴστορίαν τῆς συνειδήσεώς μας εἰς ἔμπειρον Ὁρθόδοξον Πνευματικόν, νά πάρωμεν τήν συγχώρησιν καί τοῦ λοιποῦ, ἐπί τῆς φυλακῆς τῆς σκοπιᾶς τοῦ Ἀββακούμ ἴστάμενοι, μέ πίστιν ζωντανή, ταπείνωσιν, προσευχήν καί προσοχήν, νά αἰτοῦμεν τό θεῖον ἔλεος, τόν φωτισμόν καί νά φιλοσοφῶμεν τήν ιώβειον φιλοσοφίαν.

Ἀφοῦ ἀπαγγιστρωθῶμεν ἀπό τάς πονηράς παγίδας τῶν διεθνῶν Ὅργανισμῶν Σημάνσεως προσώπων, πραγμάτων, ζώων κ.λ.π. ἀξιῶν, ἐλεύθεροι πλέον ἀπό κάθε μία-

σμα καί «νούμερο» τῆς Διεθνοῦς Κωδικοποιήσεως, ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ, νά παρακαλοῦμεν τόν Κύριον, νά οἰκονομήσῃ τήν σωτηρίαν μας, ὅπως Ἐκεῖνος γνωριζει. Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Κύριος, ὁ ὅποιος θέλει τήν σωτηρίαν κάθε ἀνθρώπου, δέν θά ἀφήσῃ τά αἰτήσεις ἡμῶν ἀνεκπληρώτους, ἀλλά θά οἰκονομήσῃ τήν σωτηρίαν μας ὅπως οἰκονόμησε τήν σωτηρίαν μυρίων ἀνθρώπων μέ μυρίους τρόπους· ἀλλους ἔτρεφεν, ἀλλους μετέθετε, ἀλλους διετήρει ἀθεάτους, καί τί νά ἀριθμῶμεν περιπτώσεις; 600.000 ἑβραίους εἰς τήν ἔρημον ἔτρεφε καί συντηροῦσε!! Καί ημᾶς θά παραβλέψῃ; Ούδαμῶς!

Ἀλήθεια εἶναι, ὅτι οἱ ἔκτος τῶν διεθνῶν δργανισμῶν πιστοί, δέν θά ἔχουν τό δικαίωμα τοῦ ἐμπορεύεσθαι, δηλαδή δι' αὐτούς κλείεται ἐρμητικά κάθε συναλλαγή, ἀλλά καί κάθε συμμετοχή εἰς τάς κρατικάς παροχάς κοινῆς ωφελείας κ.λ.π.. Ἀποκεκλεισμένοι ἀπό παντοῦ δέν θά ἔχουν παρά νά στραφοῦν εἰς τά ὅρη, εἰς τά σπήλαια καί εἰς τάς ὄπας τῆς γῆς ἡ ὅπου ἀλλοῦ ὁ Κύριος νεύσει τότε, εἰς τήν ψυχήν ἔκάστου πιστοῦ.

Τότε πού ἡ ἀνθρώπινος ἐνέργεια θά ἔχῃ ἐξαντληθῆ καί κάθε εἰδους βοηθείας θά εἶναι περιττή ἡ ἀδύνατος, τότε θά προφθάσῃ ἡ ἄμαχος βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μας, διά νά φανη ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δυνάμεως Του καί θά δώσῃ εἰς ἀλλους ἵασιν, εἰς ἀλλους τροφήν, εἰς ἀλλους ἔνδυσιν, παρηγορίαν καί κάθε παραμυθίαν πρός σωτηρίαν.

Ολοι οι πιστοί σήμερον πρέπει νά ἔχωμεν ζωντανήν πίστιν καί νά λέγωμεν τό τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως: «Ναί, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ».³⁸ Καί ἐκεῖνος θά βοηθήσῃ.

Ἡ πραγματεία αὕτη δέν ἐγράφη διά νά σκορπίσῃ εἰς τάς ψυχάς φοβίαν καί ἀνησυχίαν· ἐγράφη διά νά γνωρίσουν οἱ πιστοί, ὅτι σήμερον διενεργεῖται ὑπό τῶν διεθνηστῶν προδρόμων τοῦ Ἀντιχρίστου, μία ὑπουλούς, πονηρά καί δόλια παγκόσμιος σήμανσις (καδικοποίησις) προσώπων, πραγμάτων, ζώων, ὑπηρεσιῶν καί λοιπῶν παροχῶν καί ἀξιῶν, ἀπό τήν ὅποιαν κάθε πιστός πρέπει νά ἀπέχῃ. Έάν δέ ἀπό ἄγνοιαν, ἡ ἀπό ὅλο τέλος ἐνεπλέχθη, νά ἀπομακρυνθῇ μέ δόποιοδήποτε κόστος. Τοῦ ἀρκεῖ ὅτι κερδίζει τόν Χριστόν. Αμήν!

ΤΕΛΟΣ

38. Ἀποκ. κβ', 20

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΛΙΑΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΝΟΜΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΛΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Όπως είναι γνωστὸν, δ προϊστάμενος τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν Πειραιῶς κ. Παναγιώτης Μπρακουμάτσος ἔξεδωκεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μίαν ἔξοφθάλμως ἐσφαλμένην γνωμοδότησιν, μὲ τὴν ὁποίαν τελικῶς υἱοθετεῖται ἡ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀπαράδεκτος καὶ ἐντελῶς ἀθεμελίωτος ἀντίληψις, ὅτι δῆθεν διὰ τὴν πνευματικὴν λῦσιν τοῦ Γάμου μεταξὺ Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, εἰς ὅσας περιπτώσεις ἀνακύπτει τοιοῦτον ζήτημα, είναι ἀρμόδιοι οἱ παντελῶς ἀσχετοὶ πρὸς τοὺς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς ἐπίσκοποι τῆς λειτουργούσης ὑπὸ τὸ ἐπένδυμα τοῦ Ν.Π.Δ.Δ. Νεοημερολογιτικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῆς Ἑλλάδος.

Εὐθὺς ὡς ἡ ὑπαρξίς τῆς ἀναφερθείσης ἀπαραδέκτου γνωμοδοτήσεως τοῦ προϊσταμένου τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν Πειραιῶς περιῆλθεν εἰς γνώσιν τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου, συνετάγη καὶ ὑπεβλήθη, κατόπιν σχετικῆς ἐντολῆς αὐτῆς, ἀπὸ τῶν πληρεξουσίων τῆς Δικηγόρων κ. Θεοδώρου Σαρ. Θεοδωροπούλου καὶ Σαράντου Θεοδ. Θεοδωροπούλου ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναφορά-αἴτησις, μὲ συνημμένον εἰς αὐτὴν ὄγκωδη φάκελον τῶν ἀδιασείστως ἐρειδώντων ταύτην νομικῶν στοιχείων, διὰ τῆς ὁποίας ἔζητεῖτο ἡ ἄρσις τῶν γραφομένων εἰς τὴν ἀναφερθεῖσαν ἐσφαλμένην γνωμοδότησιν τοῦ προϊσταμένου τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν Πειραιῶς, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀποφευχθοῦν ἐνδεχόμεναι ἔξ αὐτῆς παρανοήσεις καὶ παρενέργειαι εἰς βάρος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ο κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδέχθη τὴν ὑποβληθῆσαν ἀπὸ μέρους ἡμῶν πρὸς αὐτὸν ἀναφοράν-αἴτησίν μας, ὡς καὶ τὰς ἐν αὐτῇ διατυπωμένας θέσεις ἡμῶν, ἐπ' ἀναιρέσει τῆς ἐσφαλμένης γνωμοδωτήσεως τοῦ ὡς ἀνω προϊσταμένου.

Λόγω τῆς μεγάλης σημασίας τοῦ θέματος δημοσιεύονται ἀκολούθως αὐτούσια τὰ κείμενα: α) τῆς ἐσφαλμένης γνωμοδοτήσεως τοῦ προϊσταμένου τῆς Εἰσαγγελίας Πρωτοδικῶν Πειραιῶς κ. Παναγιώτου Μπρακουμάτσου, β) τῆς ἀναφορᾶς-αἴτησεως ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ γ) τῆς ἀκολουθησάσης ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων ἡμῶν τελικῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ 20-9-03

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ 4/2003

ΘΕΜΑ: «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΦΥΟΜΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ»

Κατά το Ἀρθρο 1367 ΑΚ «Ο γάμος τελείται είτε με τη σύγχρονη δήλωση των μελλονύμφων ὅτι συμφωνούν σ' αυτό (πολιτικός γάμος) είτε με ιερολογία από ιερέα της ανατολικής ορθόδοξης εκκλησίας ή από λειτουργό ἀλλού δόγματος ή θρησκεύματος γνωστού στην Ελλάδα... Οι προϋποθέσεις της ιεροτελεστίας και κάθε θέμα σχετικό με αυτή διέπονται από το τυπικό και τους κανόνες του δόγματος ή του θρησκεύματος σύμφωνα με το οποίο γίνεται η ιεροτελεστία...».

Σύμφωνα με το ἀρθρο 49 παρ 1 του Ν. 590/1977 «Περί καταστατικού χάρτου της εκκλησίας της Ελλάδος» Η ιερολογία του γάμου τελείται μετά προτέραν ἔγγραφον ἀδεια του αρχιερέως του τόπου της τελέσεως ή του επιρτόπου αυτού...».

Κατά το ἀρθρο 50 παρ 2 του ιδίου νόμου «Κατάστασης αμετακλήτου της δικαστικής αποφάσεως δι ἡς ακυρούται ο γάμος ή λύεται ούτος δια διαζυγίου, ο παρά τω εκδόντι την αμετά-

χλητο απόφασιν δικαστηρίων Εισαγγελεύς κοινοποιεί, τη αιτήσει του έχοντος συμφέρον, αντίγραφον ταύτης εις τον εκδόντα την άδειαν του γάμου αρχιερέα, όστις εν συνεχεία προβαίνει υποχρεωτικώς εις την ακύρωσιν ή την λύσιν αυτού πνευματικώς... Εις ην περίπτωσιν η άδεια γάμου εξεδόθη εν τη αλλοδαπή η αμετάκλητος δικαστική απόφασις του ημεδαπού δικαστηρίου η ακυρούσα ή λύουσα τον γάμον κοινοποιείται κατά τα ανωτέρω εις τον αρχιερέα, εν τη επαρχίᾳ του οποίου εδρεύει το εκδόν την απόφασιν δικαστήριον, όστις προβαίνει εις την ακύρωσιν ή την πνευματική λύση αυτού. Η περί ακυρώσεως ή λύσεως του γάμου απόφασις γνωστοποιείται εις τον αρχιερέα τον εκδόντα την άδεια τελέσεως του γάμου εν τη αλλοδαπή».

Από τα ανωτέρω συνάγονται τα εξής: Προκειμένου για γάμο που πρόκειται να τελεστεί κατά τους κανόνες της ανατολικής ορθοδόξου εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία διέπεται μεταξύ άλλων κι από το νόμο 590/77, απαιτείται άδεια του αρχιερέως του τόπου της τελέσεως. Επί λύσεως αυτού δι αμετακλήτου δικαστικής αποφάσεως απαιτείται και πνευματική λύση αυτού από τον εκδόσαντα την άδεια αρχιερέα.

Η ανωτέρω πνευματική λύση του γάμου δικαιολογείται εκ του ότι: Εφόσον ο γάμος τελείται με ιερολογία, είναι σκόπιμο επί αμετακλήτου λύσεως, που θα επέλθει με δικαστική απόφαση να ακολουθήσει και η πνευματική λύση αυτού από την Εκκλησία που συνέπραξε στη πνευματική τελείωση αυτού. (Γνωμ. Εισ. ΑΠ Ευθυμιάδη 2/92). Η ανωτέρω πνευματική λύση δεν αποτελεί στάδιο εκτέλεσης της περί διαζυγίου αποφάσεως, αλλά συνιστά εκκλησιαστική διατύπωση που συνάδει με τον πνευματικό μέρος αυτού. (Γνωμ. Εισ. ΑΠ 9/68, γνωμ. Εισ. Πρωτ. Καβ. Δ. Παπαγεωργίου, όπου εκτενώς γίνεται αναφορά, Κουμάντου «Παραδόσεις οικ/κού δικαίου» εκδ. γ σ.251). Η πνευματική λύση έχει πρακτικές συνέπειες, αφού έτσι καθίσταται γνωστή στην εκκλησία η λύση γάμου και συνεπώς έχει την ευχέρεια να μην χορηγήσει νέα άδεια στο αυτό πρόσωπο στις προβλεπόμενες περιπτώσεις.

Η πνευματική λύση του γάμου είναι απαραίτητη, όταν οι σύζυγοι ή ο ένας από αυτούς είναι ορθόδοξος χριστιανός και η ιερολογία έγινε με τους κανόνες της ανατολικής ορθοδόξου εκκλησίας (Γνωμ. Εισ. ΑΠ 9/68, Γνωμ. Εισ. Πρωτ. Καβ. ανωτ. Α.Τούση «Οικογ/κό Δίκαιο» 1964/401).

Με βάση τα ανωτέρω αρμόζει η εξής λύση στις ακόλουθες στη δικαστηριακή πρακτική εμφανιζόμενες περιπτώσεις:

A. Γάμοι μεταξύ ορθοδόξων

1. Σε περίπτωση γάμου τελεσθέντος κατά το ορθόδοξο δόγμα στην αλλοδαπή υπό ιερέως μη υπαγομένου στην εκκλησία της Ελλάδος, κατά το άρθρο 1 ν 590/77, και ακολούθως λύσεως αυτού με αμετάκλητη δικαστική απόφαση ημεδαπού δικαστηρίου, η απόφαση κοινοποιείται από τον εισαγγελέα στον αρχιερέα, στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει το δικαστήριο, που εξέδοσε την απόφαση και ο οποίος αρχιερέας προβαίνει στην πνευματική λύση αυτού. Ακολούθως η απόφαση αυτή γνωστοποιείται και στον Αρχιερέα που εξέδοσε την άδεια του γάμου, που τελέσθηκε στην αλλοδαπή (αρθ. 50 παρ. 2 Ν 570/77).

2. Αν ο γάμος μεταξύ ορθοδόξων ιερολογήθηκε στην Ελλάδα και λύθηκε με αμετάκλητη απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου και πάλι κατά μείζονα λόγο υφίσταται αρμοδιότητα του εκδόντος την άδεια γάμου αρχιερέως προς πνευματική λύση αυτού, υπό τις προϋποθέσεις άρθρου 323 ΚΠΟΛΔΙΚ περί δεδικασμένου από αλλοδαπή απόφαση (Τούση «Οικ/κό Δίκαιο» εκδ. 1950 σ. 714, γνωμ. Εισ. ΑΠ Δ. Κυριακή 9/1971).

3. Αν ο γάμος μεταξύ ορθοδόξων ιερολογήθηκε στο εξωτερικό (ορθοδόξως) και λύθηκε με αμετάκλητη απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου υφίσταται κατά την άποψή μας περίπτωση πνευματικής λύσεως αυτού, αναλογικά εφαρμοζόμενου του άρθρου 50 παρ.2 Ν 590/77 και κυρίως γιατί η Εκκλησία της Ελλάδος σύμφωνα με το άρθρο 1 του ανωτέρω νόμου είναι αναπόσπαστα ενωμένη με την μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως και με κάθε ορθόδοξο του

Χριστού Εκκλησία. Αρμόδιος Αρχιερέας είναι, κατά την άποφή μας, αυτός στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει το δικαστήριο, που κήρυξε εκτελεστή, κατά άρθρο 905 παρ. 4 ΚΠΟΛΔΙΚ την αλλοδαπή δικαστική απόφαση.

Β. Γάμοι μεταξύ ετεροδόξων ή ετεροθρήσκων

Αν τελέσθηκε γάμος από μη ορθοδόξους χριστιανούς, κατά τους κανόνες άλλου δόγματος (Ρωμαιοκαθολικού, Προτεσταντικού κλπ) ή άλλου θρησκεύματος γνωστού στην Ελλάδα, δεν απαιτείται πνευματική λύση αυτού, διότι το άρθρο 50 του Ν 590/77 αναφέρεται στην υποχρέωση πνευματικής λύσης του γάμου, που τελέσθηκε με τους κανόνες της Εκκλησίας της Ελλάδος. Επομένως πνευματική λύση γάμου, ο οποίος τελέσθηκε με τους κανόνες άλλου δόγματος ή γνωστής θρησκείας, δέν απαιτείται και η διαδικασία λύσεως αυτού έχει επιτευχθεί με μόνη την αμετάκλητη δικαστική απόφαση ημεδαπού δικαστηρίου (ανωτ. γνωμ. Εις. Πρωτ. Καβ. Δ. Παπαγεωργίου).

Γ. Γάμοι παλαιομερολογιτών:

Οι παλαιομερολογίτες αποδοκιμάζουν τον εισαχθέντα το 1924 υπολογισμό των ακινήτων εορτών κατά το Γρηγοριανό ημερολόγιο. Η διαφωνία αυτή δεν είναι δογματική φύσεως, αλλά αποτελεί θέμα ρυθμιζόμενο από τα αρμόδια εκκλησιαστικά όργανα.

(Α Χριστοφιλόπουλου «Ελληνικόν Εκκλησιαστικόν Δίκαιον» σ.125). Συνεπώς δεν αποτελούν αίρεση, αλλά είναι μέλη της εκκλησίας και υπόκεινται στους νόμους αυτής. (Βλ. ανωτ. Χριστοφιλόπουλου, γνωμ. Εισ. ΑΙΙ Σ Κανίνια 8/1989). Οι δε εξ αυτών κληρικοί και μοναχοί υπόκεινται στη δικαιοδοσία των εκκλησιαστικών δικαστηρίων, τα οποία δύνανται να επιβάλλουν σε αυτούς ποινές, που μπορούν να φθάσουν μέχρι της εσχάτης εξ αυτών της καθαίρεσης (ανωτ. Χριστοφιλόπουλου σ.126). Ως προς τα μυστήρια που τελούν οι παλαιομερολογίτες κληρικοί πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ αυτών που έχουν κανονικά αποκτήσει την ιεροσύνη, σύμφωνα με τους κανόνες της Ανατολικής ορθοδόξου Εκκλησίας και τη διατηρούν, χωρίς να τους έχει επιβληθεί η ποινή της καθαίρεσης από τα αρμόδια όργανα της Εκκλησίας της Ελλάδος ή άλλης ορθόδοξης Εκκλησίας, και αυτών που η χειροτονία τους έγινε από επίσκοπο με διασπασμένη την Αποστολική διαδοχή κι ενάντι στις διατάξεις του άρθρου 17 του ν 590/77 ή είχαν μεν κανονική ιεροσύνη, αλλά την απέβαλαν με την καθαίρεση. Στις τελευταίες περιπτώσεις κληρικών δηλ. αυτών που είτε χειροτονήθηκαν από επίσκοπο με διασπασμένη την αποστολική διαδοχή, είτε είχαν κανονική ιεροσύνη, αλλά την απέβαλαν με καθαίρεση, τα μυστήρια, που τελούν, είναι ανυπόστατα, οι ίδιοι δε τελούν το έγκλημα του άρθρου 175 παρ. 2 ΠΚ (Ολ. ΑΠ 378/80 ΠΧ μ/568, Πλημ. Θηβ. 4765/88 υπερ 91/80).

Συνεπώς εν προκειμένω δεν τίθεται θέμα πνευματικής λύσης του γάμου, καθόσον αυτός είναι ανυπόστατος, αφού δεν τηρήθηκε ο τύπος που ορίζει το άρθρο 1367ΑΚ (1372ΑΚ).

Στις άλλες όμως περιπτώσεις, κατά τις οποίες ο γάμος περιεβλήθη τον τύπο της ιερολογίας σύμφωνα με το άρθρο 1367ΑΚ και τελέσθηκε από ιερέα, που δεν αποδέχεται μεν το Γρηγοριανό ημερολόγιο, αλλά φέρει κατά τα λοιπά την ιεροσύνη, κατά τους κανόνες της Ανατολικής ορθοδόξου Εκκλησίας, τίθεται ζήτημα πνευματικής λύσης αυτού, αφού το τελεσθέν από αυτόν μυστήριο είναι έγκυρο (Χριστοφιλόπουλου ανωτ. σ.126). Ειδικότερα:

1. Στην περίπτωση που ο γάμος τελέσθηκε στο εξωτερικό σε ορθόδοξη εκκλησία, η οποία δεν ακολουθεί το Γρηγοριανό ημερολόγιο (όπως συμβαίνει με πολλές εκκλησίες στο εξωτερικό) και εξεδόθη απόφαση αμετάκλητη από δικαστήριο της ημεδαπής, στην πνευματική λύση θα προβεί ο Αρχιερέας, στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει το δικαστήριο, που εξέδισε την απόφαση. Η τελευταία θα γνωστοποιηθεί και στον αρχιερέα που εξέδισε την άδεια γάμου στην αλλοδαπή (ανάλογος εφαρμογή του άρθρου 50 παρ.2 εδ. τελευτ. Ν. 590/77).

2. Αν ο ανωτέρω κανονικός γάμος τελέσθηκε στην ημεδαπή από παλαιομερολογίη ιερέα (κανονικώς αποκτήσαντα την ιερωσύνη κατά την Αποστολική διαδοχή και μη καθαιρεθέντα - συμβαίνει σε πολλές μονές που ακολουθούν το παλαιό ημερολόγιο) την πνευματική λύση του γάμου θα την κάνει ο Αρχιερέας (δηλ. αυτός που εξελέγη σύμφωνα με τους κανόνες της ορ-

θόδοξης Εκκλησίας και το άρθρο 17 Ν.590/77 «Περί καταστατικού χάρτη της εκκλησίας της Ελλάδος», που εξέδοσε την άδεια γάμου¹.

1. Εδώ πρέπει να τονίσουμε, ότι ο άνευ επισκοπικής αδείας γάμος είναι έγκυρος και επαπειλούνται διοικητικές και ποινικές κυρώσεις κατά του ιερουργήσαντος. Στην περίπτωση που τελέσθηκε ορθόδοξος μεν γάμος, χωρίς όμως την επισκοπική άδεια, η πνευματική λύση του γάμου πρέπει να γίνει, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 50 παρ. 2 εδ. 2 του ν 590/77, από τον αρχιερέα στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει το δικαστήριο που εξέδοσε την απόφαση.

Ο Προϊστάμενος
της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Πειραιά

Παναγιώτης Μπρακουμάτσος
Εισαγγελέας Πρωτοδικών

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΑΡ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΑΡ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΑΡΑΝΤΟΥ ΘΕΟΔ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΟΦΙΑΣ ΛΟΥΚΕΡΗ - ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ 12 - 104 31 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ(ΤΗΛ/ΤΗΣ -FAX): (210) 3214385- (210) 3216 168
E mail : sartheod@ath.forthnet.gr

Εν Αθήναις τη 30η Δεκεμβρίου 2004 (κατά το πολιτικόν ημερολόγιον)

Προς
Τον Κύριον Δημήτριον Λινόν, Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου

ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΑΙΤΗΣΙΣ

της υπό την προεδρίαν του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Μακαρίου τελούσης Ιεράς Συνόδου των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος (των ευρύτερον γνωστών ως «παλαιομερολογιτών»), εδρευούσης εν Αθήναις και επί της οδού Κάνιγγος αριθ. 32, (4ος όροφος) συγκροτουμένης εκ των :

- 1) Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος, Μακαρίου, οδός Κάνιγγος αριθ. 32, Αθήναι.
- 2) Μητροπολίτου Φθιώτιδος και Θαυμακού, Καλλινίκου, οδός Κασομούλη αριθ. 20, Λαμία.
- 3) Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Ευθυμίου, οδός Μακεδονομάχων αρ.11 Θεσσαλονίκη.
- 4) Μητροπολίτου Μεσογαίας και Νήσων Χριστοφόρου, Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου Αμπελάκια Σαλαμίνος.
- 5) Μητροπολίτου Γαλλίας Φιλαρέτου, Boulevard de Sevastopol 30, PARIS FRANCE.
- 6) Μητροπολίτου Αυλώνος και Βοιωτίας Αγγέλου, Ιερά Μονή Αρχιστρατήγου Μιχαήλ Μαυροσουβάλα Ωρωπού.
- 7) Μητροπολίτου Πειραιώς Νήφωνος, οδός Λητής αρ. 54, Αιγάλεω.
- 8) Μητροπολίτου Κρήτης, Αρέθα, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, Κοξαρέ Ρεθύμνου.
- 9) Επισκόπου Φιλίππων, Αμβροσίου, οδός Ξάνθου αρ. 5, Δράμα.
- 10) Επισκόπου Ταρσού Βησσαρίωνος ,33-35 Holroyd Merrylands West, SYDNEY AUSTRALIA.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ : Η παρούσα αναφορά και αίτησίς μας υποβάλλεται Υμίν δια των υπογραφομένων πληρεξουσίων και αντικλήτων δικηγόρων μας Θεοδώρου Σαρ. Θεοδωροπούλου και Σαράντου Θεοδ. Θεοδωροπούλου, εις τους οποίους και παρακαλούμεν να σταλή η απάντησίς Σας εις ταυτήν, ή να ζητηθή παρά τούτων οιονδήποτε στοιχείον, όπερ, ενδεχομένως, θα θεωρηθή ως χρήσιμον.

ΘΕΜΑ : «Η υπ' αριθ. 4 και υπό ημερομηνίαν 20ής Σεπτεμβρίου 2003 γνωμοδότησις του Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Πειραιώς κυρίου Παναγιώτου Μπρακούμπατσου και διατί επιβάλλεται η ανάκλησις ἀλλως ἡ τροποποίησις, ταύτης, ως προδήλως εσφαλμένης και ως θιγούσης βαρύτατα την θρησκευτικήν ελευθερίαν και την ανθρωπίνην αξιοπρέπειαν ημών και του πολυπληθούς μας ποιμανίου, αλλά και του συνόλου των ακολουθούντων το Πάτριον Εορτολόγιον Ορθοδόξων Χριστιανών»

Αξιότιμε Κύριε Εισαγγελεύ,

Προ τινος περιήλθεν εις γνώσιν μας, σταλείσα εις ημάς με fax από το «Ελληνορθόδοξον Επιμελητήριον», η συνημμένως υποβαλλομένη εν φωτοαντιγράφῳ ως ἀνω γνωμοδότησις του Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Πειραιώς, με θέμα: «Πνευματική λύση του γάμου και αναφυόμενα προβλήματα». Εκ του κειμένου της ρηθείσης γνωμοδοτήσεως δεν προκύπτει επ' αφορμή ποίου γεγονότος εξεδόθη ούτε προς ποίον ἡ ποίους απευθύνεται αύτη. Επί της εν λόγω γνωμοδοτήσεως, αναφερόμενοι εις Γυμάς, λόγω αρμοδιότητος, υποβάλλομεν τας ακολούθους επισημάνσεις και αιτούμεθα ὥπως ευαρεστηθήτε ίνα ενεργηθούν τα δέοντα από μέρους Σας, προκειμένου να ανακληθή ἡ αναφερομένη γνωμοδοτήσις, ως μη σύννομος και ως δημιουργούσα, ως μη ἔδει και εκ του μη ὄντος, λίαν σοβαρά προβλήματα εις βάρος ημών και των διαποιμανομένων παρ' ημάν Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών, αλλά και ευρύτερον, με αναμενόμενον σοβαρόν αντίκτυπον τόσον εν Ελλάδι, όσον και διεθνώς.

Ειδικώτερον :

Α. Εις την τρίτην σελίδα της γνωμοδοτήσεως ταύτης και εις το Γ' κεφάλαιόν της, τιτλοφορούμενον «Γάμοι παλαιομερολογιτών», γράφονται τα εξής, μη διαθέτοντα νόμιμον έρεισμα :

1. Ότι : Οι Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, ήτοι οι μη ακολουθήσαντες το δια της βίας πραξικοπηματικώς και αντικανονικώς επιβληθέν νεοημερολογιτικόν σχίσμα του 1924 αλλά εμμείναντες εις το Πάτριον Ιουλιανόν Ημερολόγιον, ακριβέστερον ειπείν Εορτολόγιον, είναι, δήθεν, μέλη της (ασχέτου προς αυτούς) νεοημερολογιτικής θρησκευτικής κοινότητος, της λειτουργούσης υπό το νομικόν επένδυμα του ν.π.δ.δ. και με την επωνυμίαν «Εκκλησία της Ελλάδος». Και ότι, δήθεν, ως εκ τούτου, οι κληρικοί και οι μοναχοί των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών υπόκεινται εις την δικαιοδοσίαν των εκκλησιαστικών δικαστηρίων ήτοι των πειθαρχικών οργάνων της, ασχέτου και αλλοτρίας προς αυτούς, νεοημερολογιτικής Εκκλησίας της Ελλάδος, τα οποία, κατά τα γραφόμενα εν τη γνωμοδοτήσει, έχουν την δυνατότητα παρ' όλα ταύτα, δηλαδή καίτοι είναι εν προκειμένω εστερημένα οιασδήποτε δικαιοδοσίας επί τουτων, να επιβάλουν εις αυτούς ποινάς, αι οποίαι είναι δυνατόν να φθάσουν, μάλιστα, μέχρι της εσχάτης τοιαύτης, ήτοι εκείνης της καθαιρέσεως !

Αι απόφεις αύται στερούνται νομίμου ερείσματος, διότι :

Οι Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, όπως προσεπεβεβαιώθη, εκτός των ἀλλων, κατά τα αναλυτικώτερον ακολούθως παρατιθέμενα, και από την υπ' αριθ. 1444/1991 απόφασιν της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, αποτελούν ιδίαν θρησκευτικήν κοινότητα Ορθοδόξων Χριστιανών, μη αιρετικών και μη σχισματικών, αυτοτελή και ανεξάρτητον εν σχέσει προς την θρησκευτικήν κοινότητα της νεοημερολογιτικής Εκκλησίας της Ελλάδος, και ουδόλως υποκειμένην εις αυτήν διοικητικώς, ἡ ἀλλως πως. Κατ' ακρίβειαν οι Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί είναι οι μόνοι πιστώς και απαρεγκλίτως τηρούντες τους Θείους και Ιερούς Κανόνας της Ανατολικής Ορθοδόξου του Χριστού Εκκλησίας. Η αυτοτελής και ανεξάρτητος υπόστασις και λειτουργία και η εντεύθεν, πλήρης και απόλυτος, έννομος προστασία, των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών, προσεπεβεβαιώθη δια της προαναφερθείσης αποφάσεως της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, αλλά και δια σωρείας ὅλης ἀλλων δικαστικών αποφάσεων, περί ων κατωτέρω. Ερείδεται δε πέρα των Συνταγματικών Διατάξεων και των επιτασσομένων εις τας, υπερκειμένου των νόμων επιπέ-

δου, δεσμευούσας την χώραν Διεθνείς Συμβάσεις και, εις ειδικήν δήλωσιν καταχωρισθείσαν, προκειμένου να τμηθή ριζηδόν οιαδήποτε ενδεχομένη αμφιβολία, εις τα πρακτικά της Ε' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων.

Η νομική θέσις των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών παρουσιάζεται, αναλυτικώτερον, ευθύς κατωτέρω, με συνημμένα άπαντα τα μνημονεύμενα αυτόθι στοιχεία, τα οποία συνυποβάλλονται, προκειμένου να καταστή ευχερεστέρα η χρησιμοποίησίς των. Πάντα ταύτα, ως εικός, καθιστούν μη σύνομον, αλλά και αυτόχρονα αδιανόητον την εκφραζόμενην εν τη προμηνησθήση γνωμοδοτήσει του Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Πειραιώς αντίληψιν, ότι οι κληρικοί και οι μοναχοί μιας θρησκευτικής κοινότητος είναι δυνατόν να υπόκεινται εις την δικαιοδοσίαν των εκκλησιαστικών δικαστηρίων, ήτοι των εσωτερικών πειθαρχικών οργάνων, άλλης και ασχέτου προς αυτούς θρησκευτικής κοινότητος, ήτοι να δωσιδικούν εις εσωτερικά πειθαρχικά όργανα, εκείνης της άλλης θρησκευτικής κοινότητος, εντελώς ξένα προς αυτούς και εστερημένα οιασδήποτε δικαιοδοσίας επί τούτων και, μάλιστα, εις πειθαρχικά όργανα ονομαζόμενα μεν δικαστήρια αλλά μη συγκροτούμενα από απολαμβάνοντας προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας τακτικούς δικαστάς.

2. Ότι «Ως προς τα μυστήρια που τελούν οι παλαιοιμερολογίτες πρέπει να γίνη διάκριση μεταξύ αυτών που έχουν κανονικά αποκτήσει την ιερωσύνη σύμφωνα με τους κανόνες της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας και την διατηρούν, χωρίς να τους έχει επιβληθή η ποινή της καθαίρεσης από τα αρμόδια όργανα της Εκκλησίας της Ελλάδος, ή άλλης Ορθόδοξης Εκκλησίας, και αυτών που η χειροτονία τους έγινε από επίσκοπο με διασπασμένη αποστολική διαδοχή και ενάντια στις διατάξεις του άρθρου 17 του νόμου 590/1977, ή είχαν μεν κανονική ιερωσύνη, αλλά την απέβαλαν με καθαίρεση».

Αι απόφεις αυταί της περί ης ο λόγος εισαγγελικής γνωμοδοτήσεως είναι εσφαλμέναι, διότι, πέρα των προαναφερθέντων (και των ακολούθως εκτενέστερον παρατιθεμένων ως προς την νομική θέσιν των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών) γίνεται από τον γνωμοδοτήσαντα Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιώς εσφαλμένη και ανεπίτρεπτος αναφορά εις τον νόμον 590/1977, ο οποίος, ως τοις πάσιν είναι γνωστόν, τόσον νομικώς, όσον και κατά την θύραθεν λογικήν, είναι ανεφάρμοστος, εν προκειμένω, αφού, όπως προκύπτει και εξ αυτού τούτου του κειμένου του, αναφέρεται εις τας ρυθμίσεις της οργανώσεως και της λειτουργίας της υφισταμένης ως ν.π.δ.δ. θρησκευτικής κοινότητος της νεοημερολογιτικής Εκκλησίας της Ελλάδος και μόνον η οποία δεν έχει, ως εικός, ουδεμίαν σχέσιν με την άσχετον προς αυτήν, χωριστήν, ιδιαιτέραν και αυτοτελή, θρησκευτικήν κοινότητα των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών, ή με οιασδήποτε άλλην υπάρχουσαν και λειτουργούσαν εν Ελλάδι θρησκευτικήν κοινότητα.

3. Ότι, «Στις τελευταίες περιπτώσεις κληρικών, δηλαδή αυτών που είτε χειροτονήθηκαν από επίσκοπο με διασπασμένη την αποστολική διαδοχή, είτε είχαν κανονική ιερωσύνη, αλλά την απέβαλαν με καθαίρεση, τα μυστήρια που τελούν είναι αγυπόστατα, οι ίδιοι δε τελούν το έγκλημα του άρθρου 175 παρ. 2 Π.Κ. ».

Περί του ότι δεν είναι δυνατόν να στοιχειοθετηθή, εν προκειμένω, το ιδιώνυμον αδίκημα της αντιποιήσεως υπηρεσίας θρησκευτικού λειτουργού, βλέπετε και την υποβαλλομένην εν τω αγγλικώ της πρωτοτύπω, και εν ελληνική μεταφράσει, απόφασιν του 2ου Τμήματος Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕυρΔΑΔ), της 14ης Δεκεμβρίου 1999 εκδοθείσαν επί της υπ' αριθ. 38178/97 προσφυγής Σερίφ κατά Ελλάδος. Εν τη αποφάσει ταύτη, η οποία απετέλεσε οδυνηρόν πλήγμα δια την Χώραν μας και δια τον νομικόν της πολιτισμόν, τεκμηριούται απολύτως η θέσις ότι είναι αδύνατον να στοιχειοθετηθή, πλέον, εις την Ελλάδα δια πάντας και δια τους Γνησίους Ορθοδόξους Χριστιανούς το αδίκημα της αντιποιήσεως αρχής θρησκευτικού λειτουργού, υφ' οιανδήποτε μεθόδευσιν προκρούστειον, ή μη, εις όσας περιπτώσεις ο θρησκευτικός λειτουργός είναι «υποστατός» ανεξαρτήτως εάν είναι «κανονικός» κατά την άποψιν οιασδήποτε άλλης θρησκευτικής κοινότητος, ή και του Κράτους. Δέον να σημειωθή ότι εν τη αποφάσει ταύτη του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων γίνεται αρνητική θεώρησις της, προ εικοσιπενταετίας εκδοθείσης, υπ' αριθ.

378/1980 αποφάσεως της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, η οποία δεν αποτελεί, βεβαίως, θετικόν στοιχείον αποτιμήσεως της μακράς και ενδόξου κατά πάντα ιστορίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Ελλάδος.

Ούτω, εν τη αναφερθείσῃ αποφάσει του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, διατυπούται, κατ' αρχήν η θέσις ότι το κατοχυρούμενον εις το άρθρον 9 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως δια την Προστασίαν των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ) δικαίωμα εις την ελευθερίαν της σκέψεως και θρησκείας, καίτοι είναι πρωταρχικώς θέμα ατομικής συνειδήσεως, περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, και την ελευθερίαν από κοινού με άλλους δημοσίως να διακηρύσσει κάποιος τις θρησκευτικές του αντιλήψεις με τη διδασκαλία και τη λατρεία (παραγρ. 38 της ανωτέρω αποφάσεως του ΕυρΔΑΔ).

Περαιτέρω το ΕυρΔΑΔ αποφαίνεται ότι ο θρησκευτικός πλουραλισμός είναι συστατικόν του, αποτελούντος θεμέλιον της δημοκρατικής κοινωνίας, κοινωνικού πλουραλισμού, πλουραλισμού ο οποίος είναι συνυφασμένος με την έννοιαν της δημοκρατικής κοινωνίας και κατεκτήθη με ακριβόν τρόπον εις την διαδρομήν των αιώνων (παραγρ. 49 εν αρχή της ανωτέρω αποφάσεως του ΕυρΔΑΔ).

Το ότι υπάρχει εις την Πατρίδα μας και η ιδική μας θρησκευτική κοινότης της Εκκλησίας των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών είναι έκφανσις του θρησκευτικού πλουραλισμού.

Η δε ιδιότης του θρησκευτικού λειτουργού γνωστής θρησκείας, κατά τα κριθέντα εν τη προμηνυθείσῃ αποφάσει του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, έχει την έννοιαν του προεξάρχοντος της λατρείας προσώπου εν ομάδι η οποία τον ακολουθεί αυτοβούλως (παραγρ. 51 της ανωτέρω αποφάσεως του ΕυρΔΑΔ).

Δέχεται δε περαιτέρω η απόφασις αυτή ότι αποστολή της Δημοκρατικής Πολιτείας δεν είναι, εις τας περιπτώσεις καθ' ας αι θρησκευτικαί κοινότητες διαιρούνται, να εξαλείφη την διαίρεσιν δια της εξαφανίσεως του πλουραλισμού και διά της αναγκαστικής συνενώσεως των θρησκευτικών κοινοτήτων υπό ενιαίαν διοίκησιν, αλλά να εγγυάται ότι αι «ανταγωνιστικαί» αύται θρησκευτικαί κοινότητες θα «ανέχωνται» η μία την άλλην. (παραγρ. 52 εν τέλει της ανωτέρω αποφάσεως του ΕυρΔΑΔ).

Και εν τέλει το ΕυρΔΑΔ, δια της εν λόγω αποφάσεως, αποφαίνεται ότι ουδόλως δύναται να θεωρηθή συμβατόν προς τας απαιτήσεις του δημοκρατικού πλουραλισμού το να καταδικάζεται εν πρόσωπον απλώς και μόνον διότι έδρασεν ως θρησκευτικός ηγέτης ομάδος προσώπων που τον ακολουθούν οικεία βουλήσει (παραγρ. 51, εν τέλει της ανωτέρω αποφάσεως του ΕυρΔΑΔ).

Την ανωτέρω απόφασιν της Ολομελείας του Αρείου Πάγου (378/1978), καίτοι μη ανταποκρινομένην πλέον εις την νομικήν πραγματικότητα, είχε την επιπολαιότητα να επικαλεσθή, απροσφόρως, το καθ' ου η ανωτέρω προσφυγή του Έλληνος μουσουλμάνου θρησκευτικού λειτουργού Σερίφ, ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Ελληνικόν Δημόσιον. Την απόφασιν αυτήν (378/1978) μνημονεύει ο Εισαγγελεύς Πρωτοδικών Πειραιώς εν τη επιμάχω γνωμοδοτήσει του, ο οποίος είχε μεν την επιμέλειαν να την επικαλεσθή, όπως συνέβη και με τινά άλλα νομικώς «ξεπερασμένα» από πολλού, εν όφει της διαμεμορφωμένης ήδη νομικής καταστάσεως, στοιχεία, αλλά ηγνόησεν, παντελώς, τα ακολούθως παρουσιαζόμενα στοιχεία ως προς την νομικήν θέσιν των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών.

4. Ότι «Συνεπώς εν προκειμένω δεν τίθεται θέμα πνευματικής λύσεως του γάμου, καθ' όσον αυτός είναι ανυπόστατος, αφού δεν τηρήθηκε ο τύπος που ορίζει το άρθρο 1367 ΑΚ και 1372 ΑΚ».

Το σφάλμα, εν προκειμένω, προελθόν εκ των προπαρατεισών αβλεψιών, της εν θέματι γνωμοδοτήσεως, έγκειται εις το ότι ο γνωμοδοτήσας Εισαγγελεύς Πρωτοδικών Πειραιώς θεωρεί ότι δια να είναι εις της θρησκευτικός γάμος «υποστατός» πρέπει να τηρηθή δια τους εις τον γάμον τούτον ερχομένους ο τύπος, άλλης και ξένης προς αυτούς θρησκευτικής κοινότητος εις την οποίαν δεν ανήκουν κατά το κρίσιμον χρονικόν σημείον οι εις γάμον ερχόμενοι.

6. Ότι «Στις άλλες όμως περιπτώσεις, κατά τις οποίες ο γάμος περιεβλήθη τον τύπο της ιερολογίας, σύμφωνα με το άρθρο 1367 ΑΚ και τελέσθηκε από ιερέα που δεν αποδέχεται μεν το Γρηγοριανό Ημερολόγιο, αλλά φέρει κατά τα λοιπά την ιερωσύνη κατά τους κανόνες της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, τίθεται ζήτημα πνευματικής λύσεως του γάμου αυτού, αφού το τελεσθέν μυστήριο είναι έγκυρο....». Περαιτέρω, όμως, εσφαλμένως γράφεται εν τη προαναφερθείση εισαγγελική γνωμοδοτήσει ότι «... Αν ο ανωτέρω κανονικός γάμος τελέσθηκε στην ημεδαπή από παλαιοημερολογίτη ιερέα, κανονικώς αποκτήσαντα την αποστολική διαδοχή και μη καθαιρεθέντα, συμβαίνει σε πολλές μονές που ακολουθούν το παλαιό ημερολόγιο, την πνευματική λύση του γάμου θα την κάνη ο Αρχιερέας, δηλαδή αυτός που εξελέγη σύμφωνα με τους κανόνες της Ορθόδοξης Εκκλησίας του άρθρου 17 του ν.590/1977, περί Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος, που εξέδωσε την άδεια γάμου». Επαναλαμβάνεται, δηλαδή, και εις το σημείον τούτο της εν θέματι εισαγγελικής γνωμοδοτήσεως, το αρχήθεν επισημανθέν σφάλμα ότι την πνευματικήν λύσιν του γάμου «παλαιοημερολογιτών» θα την πραγματοποιήσῃ, όχι ο αρμόδιος Αρχιερεύς των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών («παλαιοημερολογιτών»), αλλά εις Αρχιερεύς της ασχέτου προς αυτούς «νεοημερολογιτικής» Εκκλησίας της Ελλάδος, της διεπομένης από τον μη εφαρμόσιμον εν προκειμένω νόμον 590/1977, ο οποίος, μάλιστα, θα ήτο, κατά τα διαλαμβανόμενα εν τη εν λόγω γνωμοδοτήσει, και ο αρμόδιος να εκδώσῃ την άδειαν του γάμου τούτου !

Τα πράγματα, όμως, δεν έχουν ούτω, αφού η τέλεσης των μυστηρίων (ως γάμοι, βαπτίσεις κ.λπ.) ανάγεται, αποκλειστικώς, εις την λατρείαν. Το εάν η Πολιτεία αρκήται εις την τήρησιν της λατρευτικής πανηγυρικής ιεροπραξίας, δια την τέλεσην των μυστηρίων τούτων, ως εκείνο του γάμου, δια την επέλευσιν εννόμων συνεπειών, την ιεροπραξίαν δηλαδή ως συστατικόν τύπον των αντιστοιχων διακαιοπραξιών, είναι ζήτημα νομικόν και πολιτικόν, αναγόμενον εις τας αντιλήψεις και τας απαιτήσεις του συνόλου του λαού. Ουδείς, όμως, μπορεί, εφ' όσον η Πολιτεία θεωρεί ισχυρόν τον θρησκευτικόν τύπον ως συστατικόν τύπον του γάμου, να αναγκάσῃ τον πολίτην να μη τον τελέσῃ κατά συνείδησιν, ήτοι δια της μυστηριακής θρησκευτικής τελέσεως συμφώνως προς τα πιστεύματά του αλλά να τον υποχρεώσῃ αντί τούτου να επιλέξῃ να τελέση το μυστήριον αυτό με σύμπραξιν θρησκευτικού λειτουργούν ο οποίος είναι όλως αλλότριος με τα πιστεύματά του. Ήτοι να υποχρεούται ο θρησκευόμενος κατά το Πάτριον Εορτολόγιον και ανήκων εις χωριστήν θρησκευτικήν κοινότητα να εξυπηρετηθῇ δια την τέλεσην του γάμου του, ή άλλου μυστηρίου, από λειτουργόν της νεοημερολογιτικής θρησκευτικής κοινότητος.

Το αυτό ισχύει και δια την λύσιν του γάμου δια της κανονικής διαζεύξεως, δια της πνευματικής λύσεως του γάμου και εκδόσεως διαζευκτηρίου, αφού και η πνευματική διάζευξις, ως επέμβασις επί μυστηριακής ιεροπραξίας, ανάγεται εις την σφαίραν της θρησκευτικότητος και της λατρείας. Άρα, είναι αδιανόητος και ως προς τούτο, η προσφυγή υποχρεωτικώς εις αλλότριον θρησκευτικόν λειτουργόν μετά του οποίου ο προς διάζευξιν δεν έχει θρησκευτικήν επικινωνίαν (κοινωνίαν) αλλά και ουδεμίαν σχέσιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ “ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ” ΩΣ ΜΕΛΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΜΗ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΗ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΜΕΝΗΣ ΑΥΤΟΤΕΛΩΣ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΣΧΕΤΟΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Οι Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, εν πρώτοις, προστατεύονται δια των γενικής εφαρμογής διατάξεων περί προστασίας της θρησκευτικής ελευθερίας του ισχύοντος Συντάγματος (άρθρον 13ον), δια της Συμβάσεως της Ρώμης περί Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (άρθρον 9ον) (εχούσης ημένην ισχύν έναντι των νόμων). Η διεθνής αύτη σύμβασις επεκυρώθη δυνάμει του Ν.Δ. 53/1974 Φ.Ε.Κ. 256/20ης Σεπτεμβρίου 1974 περί

χυρώσεως της εν Ρώμη υπογραφείσης Συμβάσεως της Ρώμης περί Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, ως και του προσθέτου εις αυτήν πρωτοκόλλου της 20ης Μαρτίου 1952.

Πέρα δε των ανωτέρω, τα οποία και θα εξήρχουν, δια να τερματισθούν οι υπό διάφορα προσχήματα διεξαγόμενοι επί δεκάδας ετών εξευτελίζοντες ανά την Υφήλιον την χώραν μας διωγμοί εις βάρος των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών έγινεν και ειδική περί της ανεξαρτήτου υπάρξεως και περί της αυτοτελούς προστασίας της δήλωσις κατά τας εργασίας της Ε' Αναθεωρητικής Βουλής, κατά την συνεδρίαν της 23ης Απριλίου 1975, υποβαλλόμενα συνημμένως εν φωτοαντιγράφω.

Δέον να σημειωθή και να επισημανθή ότι η ειδική αύτη δήλωσις κατέστη αναγκαία δια να αποκοπή εκ της ρίζης του το αποτρόπαιον φαινόμενον, το εξευτελίσαν διεθνώς την χώραν μας, το συνιστάμενον εις το να δραστηριοποιώνται, αδιστάκτως, ιδία εις περιόδους κατά τας οποίας η χώρα μας ετέλει υπό απολυταρχικά καθεστώτα, ωρισμένοι παράγοντες διαφόρων ιδιοτήτων και να προβαίνουν ακόμη και εις ανθρωποκτονίας «παλαιοημερολογιών», ως συνέβη εις την περίπτωσιν της Αικατερίνης Ρούτη εις την Μάνδραν Αττικής, εις σωματικάς κακοποιήσεις και δημοσίους προπηλακισμούς, εις εξορίας και εκτοπίσεις κληρικών, μεταξύ των οποίων και ο Μακεδονομάχος Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, εις βεβηλώσεις και κατεδαφίσεις Ιερών Ναών και Μονών κ.λπ.

Η κατά τα ανωτέρω νομική θέσις και προστασία των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών προσεπεβαιώθη και δια της υπ' αριθμόν 1444/1991 αποφάσεως της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας (βλ. ταύτην ως συμβαίνει και με τα λοιπά στοιχεία υποβαλλομένην εν αντιγράφω).

Η νομική θέσις και προστασία των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών τεκμηριούται αφευδώς και εκ σειράς όλης Υπουργικών Αποφάσεων εκδοθεισών από υπουργούς ανήκοντας εις κόμματα ολοκλήρου του εν Ελλάδι πολιτικού Φάσματος (βλέπετε ιδιαιτέρως τας αποφάσεις των Υπουργών: Κωνσταντίνου Τσάτσου, Γεωργίου Πλυτά, Αντωνίου Τρίτση, Αποστόλου Κακλαμάνη, Κώστα Λαλιώτη, Φωτίου Κουβέλη, Νικολάου Κωνσταντοπούλου, Θεοδώρου Παγκάλου, Ακη Τσοχατζόπουλου, Αντωνίου Ντεντιδάκη κ.λπ.) περί ελευθέρας ανεγέρσεως Ιερών Ναών και Μονών υπό των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών περί καταχωρίσεως των θρησκευτικών Μυστηρίων των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών εις τα Ληξιαρχεία περί περιθάλφεως και συνταξιοδοτήσεως των θρησκευτικών λειτουργών των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών κ.λπ.

Η προστασία και η κατοχύρωσις των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών προσεπιμαρτυρείται και εκ δεκάδων εγκυκλίων και άλλων εγγράφων Εισαγγελικών Αρχών, Διοικητικών Αρχών κ.λπ. που καλύπτουν το χρονικόν εύρος μιας περίπου ογδοηκονταετίας, ήτοι από της επελεύσεως του νεοημερολογιτικού σχίσματος το έτος 1924 και εντεύθεν (υποβάλλονται ενδεικτικώς μόνον ωρισμέναι των εγκυκλίων τούτων).

Καθ' όσον αφορά εις το ποινικόν αδίκημα της «αντιποιήσεως αρχής», εκ του μεγάλου αριθμού των αθωωτικών αποφάσεων και απαλλακτικών βουλευμάτων που εξεδόθησαν κατά διάφορα χρονικά σημεία και από διάφορα Δικαστήρια της χώρας μας, συνυποβάλλονται ενδεικτικώς και μόνον, εν αντιγράφοις, ωρισμέναι τούτων.

Επί του κρισίμου νομικού ζητήματος ότι είναι αδιανότος η στοιχειοθέτησις του ποινικού αδικήματος της «αντιποιήσεως αρχής» θρησκευτικού λειτουργού δια τους Γνησίους Ορθοδόξους Χριστιανούς ιδία εις περιπτώσεις φευδοκαθαιρέσεων τούτων από την άσχετον προς αυτούς νεοημερολογιτικήν Εκκλησίαν της Ελλάδος, η οποία στερείται οιασδήποτε επ' αυτών δικαιοδοσίας, αφού ουδέποτε υπήγοντο εις αυτήν, ή επειδή είχον αποχωρήσει (αποτειχισθεί) εξ αυτής βλέπετε και τας συνημμένας γνωμοδοτήσεις εν αντιγράφω επ' αφορμή διαφόρων επιδίκων περιπτώσεων δοθείσας από επιφανείς νομομαθείς και κανονολόγους (Καθηγητήν του Συνταγματικού Δικαίου ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Καθηγητήν του Εκκλησιαστικού Δικαίου ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΝ, Λέκτορα του Κανονι-

κού Δικαίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΝ, καθηγητήν θεολόγον ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΝ ΔΕΛΗΜΠΑΣΗΝ, Διευθυντή του Υπουργείου Δικαιοσύνης ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΣΜΑΙΛΗΝ κ.λπ.).

Εν αναμονή των Γυμετέρων Ενεργειών

Διατελούμεν μετά τιμής

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι

Θεόδωρος Σαρ. Θεοδωρόπουλος – Σαράντος Θεοδ. Θεοδωρόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αθήνα 11-2-05
Αριθμ. Πρωτ. 44 / γνωμ. 2

Προς *

Ιερά Σύνοδο των Γνησίων Ορθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος
Κάνιγγος 32 [4ος όροφος] - Αθήνα

1- Σχετικά με την από 30-12-04 αίτησή σας, που μας υποβάλατε, και με την οποία διαμαρτύρεσθε για το περιεχόμενο της 4/20-9-03 γνωμοδότησης του προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πλημ/κών Πειραιά Παναγιώτη Μπρακουμάτσου, Εισαγγελέα Πλημ/κών, αναφερόμενη στην αρμοδιότητα των εισαγγελέων πλημ/κών να κοινοποιούν στον Μητροπολίτη την αμετάκλητη δικαστική απόφαση, που ακυρώνει ή λύει το γάμο των χριστιανών που ανήκουν στην Εκκλησία της Ελλάδος, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα.

Συνοπτικά, με την αναφορά σας παραπονείσθε ότι ο εν λόγω εισαγγελέας, προκειμένου να θεμελιώσει την άποψή του ότι δεν εφαρμόζονται στους Γ.Ο.Χ. οι διατάξεις του Κ.Χ. της Εκκλησίας της Ελλάδος για την πνευματική λύση του γάμου, 1) υποστηρίζει ότι η διαφωνία των παλαιομερολογιτών με την Εκκλησία της Ελλάδος είναι διοικητικής και όχι δογματικής φύσεως, 2) διαχρίνει τους κληρικούς σε κανονικούς και σε μη κανονικούς, ανάλογα με το εάν χειροτονήθηκαν από επισκόπους που έχουν αδιάσπαστη ή διεσπασμένη αποστολική διαδοχή, 3) χαρακτηρίζει τους γάμους και γενικώς τα μυστήρια που ιερολογούνται από τους “παρατύπως” χειροτονούμενους κληρικούς ως άκυρους και ανυπόστατους, αδιάφορα εάν ο γάμος δεν αμφισβητήθηκε από κανέναν, παρήγαγε έννομες συνέπειες καί λύθηκε με δικαστική απόφαση, και 4) καταλήγει στο συμπέρασμα ότι στην περίπτωση που η δικαστική απόφαση περί λύσεως του γάμου δια διαζυγίου αφορά παλαιομερολογίτες χριστιανούς, οι εισαγγελείς πλημ/κών οφείλουν να αποστέλνουν τα διαζευκτήρια όχι στον Αρχιερέα της δικής τους κοινότητας, αλλά, στον άσχετο με αυτούς, Αρχιερέα των Ορθοδόξων χριστιανών**. Έτσι, συμπληρώνετε, η γνωμοδότηση θίγει τη θρησκευτική σας ελευθερία, γιατί αφενός μεν υπάγει σε έλεγχο των κρατικών οργάνων και ειδικότερα των εισαγγελέων της Χώρας την κανονικότητα των θρησκευτικών σας λειτουργών, αφετέρου παραβιάζει τη θρησκευτική σας συνείδηση διότι καθιστά αδύνατη την απόλαυση των θρησκευτικών και άλλων συνταγματικών σας δικαιωμάτων.

2- Χάρη πληρέστερης σαφήνειας, οι απόψεις μας επί των ανωτέρω θεμάτων εκτίθενται με το εξής διάγραμμα:

- α- Περιεχόμενο της θρησκευτικής ελευθερίας
- β- Νομικό καθεστώς των παλαιομερολογιτών

* Σ.Σ. Είς τὴν δημοσιευμένην ὀλοκλήρωσ καὶ κατοχυρώσασαν ἀπολύτως τὰς ὁρθὰς νομικὰς ἡμῶν θέσεις, λίαν ἐμπεριστατωμένην Γνωμοδότησιν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμπεριλαμβάνονται καὶ ὁρισμέναις ἐκκλησιολογικής φύσεως ἀντιλήψεις (λόγου χάριν περὶ γάμου καὶ διαζυγίου) αἱ ὅποιαι, δπως ἄλλωστε εἶναι καὶ αὐτόδηλον, δὲν ἀπηχοῦν τὰς ἀντιστοίχους Ὁρθοδόξους θέσεις μας.

** Σ.Σ.: έννοει τῶν Νεοημερολογιτῶν.

- γ- Θρησκευτικοί λειτουργοί των παλαιομερολογιτών
- δ- Πνευματική λύση των γάμων παλαιομερολογιτών.

α- Περιεχόμενο της θρησκευτικής ελευθερίας.

Στην Ελλάδα, όπως σε κάθε φιλελεύθερο κράτος, κατοχυρώνεται πλήρης θρησκευτική ελευθερία και όχι απλώς ανεξιθρησκεία, ανοχή δηλ. του πλουραλισμού των θρησκευτικών ή αθεϊστικών πεποιθήσεων με παράλληλη προώθηση μιας επίσημης θρησκευτικής ιδεολογίας. Η ελευθερία αυτή κατοχυρώνεται τόσον από το Σύνταγμα, (άρθρο 13), όσο και από διεθνείς συμβάσεις, οι οποίες είναι εξοπλισμένες, δυνάμει της επιταγής του άρθρου 28 του Συντάγματος με υπερνομοθετική ισχύ, ήτοι της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη το 1950 και κυρώθηκε με το ΝΔ.53/74, της γνωστής ως ΕΣΔΑ, και του Πρώτου Πρωτοκόλλου της, καθώς και του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, [ΔΣΑΠΔ], που υπογράφηκε υπό την αιγίδα του ΟΗΕ στη Ν.Υόρκη το 1966 και κυρώθηκε με το Ν.2462/97.

Η κατοχυρούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις θρησκευτική ελευθερία περιλαμβάνει και τις δύο παραδεγμένες μορφές της: την ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης και την ελευθερία άσκησης θρησκείας ή την ελευθερία της λατρείας. Η μεν ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης σημαίνει το δικαίωμα του ατόμου να επιλέγει, να διατηρεί, να αλλάξει ή να εγκαταλείπει τη θρησκεία εν γένει, την αθρησκεία ή την αθεϊσμό, χωρίς την επέλευση οποιωνδήποτε δυσμενών συνεπειών. Η δε ελευθερία της άσκησης θρησκείας σημαίνει το δικαίωμα του ατόμου να εκδηλώνει και να διακηρύσσει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις, γραπτά η προφορικά, ατομικά ή συλλογικά ή, αντιθέτως, να μη τις αποκαλύπτει. [Ατομικά δικαιώματα Δαγτόγλου 1991 σελ. 361, Γνωμ. 29-1-05 γνωμ. Σπ. Τρωιάνου].

Στη θρησκευτική ελευθερία το Σύνταγμα θέτει μόνον τον εξής τριπλό περιορισμό, πρώτον, αποκλείει την απαλλαγή από έννομες υποχρεώσεις για την θρησκευτικούς λόγους, [άρθρο 13 παρ. 4], δεύτερον, απαγορεύει ορισμένες θρησκευτικές εκδηλώσεις, εάν η άσκηση της λατρείας γίνεται με τρόπο που προσβάλλει τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη, και τρίτον, υπάγει όλους τους θρησκευτικούς λειτουργούς σε κρατική εποπτεία και, σε ορισμένες περιπτώσεις, χωρίς διάκριση ανάμεσα στην επικρατούσα και τις άλλες θρησκείες, [Συνταγμ. Δ.Δαγτόγλου 91, σελ.391].

Η αναγόρευση από το Σύνταγμα, [άρθρο 3 παρ. 1] της Ανατολικής Ορθόδοξης του Χριστού Εκκλησίας ως επικρατούσας δεν σημαίνει ότι αναγνωρίζει σ' αυτήν κανέναν κυριαρχικό ή ηγεμονικό ρόλο έναντι των άλλων θρησκειών. Με το όρο αυτόν απλώς τονίζεται ο κεντρικός ρόλος της ορθοδοξίας στην ιστορική πορεία του Ελληνισμού, ιδίως στα χρόνια της τουρκοκρατίας, και καθιστά θεμιτή μια ιδιαίτερη φροντίδα του κράτους γι' αυτήν, [Κ.Χρυσόγονος]. Ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα 2002 σελ.257]. Έκφανση της συνταγματικώς κατοχυρωμένης θρησκευτικής ελευθερίας συνιστά το δικαίωμα της θρησκευτικής ισότητας, της ίσης δηλαδή μεταχειρίσεως, ανεξαρτήτως θρησκευτικών πεποιθήσεων, δικαίωμα το οποίο, άλλωστε, απορρέει και από την αρχή της ισότητας, με την οποία και διασταυρώνεται, [Κονιδάρης. άρθρο στην εφημ. ΤΟ ΒΗΜΑ της 29-04-2001].

Οστόσο, πάγια γίνεται δεκτό, η συνταγματική αυτή διάταξη είναι εξοπλισμένη με κανονιστική δύναμη και επιτρέπει, χωρίς να επιτάσσει, μια ιδιαίτερη (ευνοϊκή) μεταχείρηση της Εκκλησίας της Ελλάδος έναντι των άλλων θρησκειών, όπως ο καθορισμός των επισήμων αργιών και των κρατικών εορτασμών, σύμφωνα με το τυπικό της και η παρουσία των κληρικών της στις επίσημες εορτές. Η ευνοϊκή αυτή μεταχείριση πάντως δεν μπορεί να επεκτείνεται και στους πιστούς της θρησκείας αυτής, γιατί κάτι τέτοιο θα σήμαινε ευθεία παραβίαση της θρησκευτικής ελευθερίας και ισότητας των πολιτών, [Κ.Χρυσόγονος Ατομικά δικαιώματα 2003 σελ. 257, Γ. Πινακίδης Μονομερείς ερμηνευτικές προσεγγίσεις στο όνομα της επικρατούσας θρησκείας Το Σύντ.99/1105].

β- Νομικό καθεστώς των παλαιοημερολογιτών.

Οι αυτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, ευρύτερα γνωστοί ως παλαιοημερολογίτες, είνει μέλη της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδος που αποσπάσθηκαν απ' αυτήν διοικητικά μετά τήν επέκταση του νέου (Γρηγοριανού) ημερολογίου το 1924 και στις εκκλησιαστικές σχέσεις για τον υπολογισμό των εορτών, [βλ. Μητρ. Δημητριάδος Χριστοδούλου Ιστορική και κανονική θεώρηση του παλαιοημερολογιακού ζητήματος 1982]. Τούτοι έχουν ιδρύσει ιδιαίτερες κοινότητες με δική τους διοικητική οργάνωση, η οποία τους διαφοροποιεί από την Εκκλησία της Ελλαδος. Η σωματειακώς οργανωμένη ιδιαίτερη αυτή κοινότητα είναι κατοχυρωμένη από το Σύνταγμα και έχει σκοπό την άσκηση της λατρείας, σύμφωνα με τις δικές τους πεποιθήσεις, ανεξάρτητα από το ζήτημα αν αυτή συνιστά ή όχι δογματική παρέκκλιση από τις αντίστοιχες δοξασίες της Εκκλησίας της Ελλάδος. Είναι γνωστή θρησκεία, γιατί συνάδει προς τα χρηστά ήθη και τη δημόσια τάξη, εφόσον έχει φανερά δόγματα και δημόσια λατρεία, και δεν προϋποθέτει μύηση, αφού μάλιστα ως προς αυτά ταυτίζεται με τη θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού. Η άποψη ότι δεν αποτελούν ξεχωριστή κοινότητα, αλλ' απλώς παρασυναγωγή, διότι το θέμα του εορτολογίου δεν συνάπτεται με το δόγμα, ούτε προς τις παραδόσεις και τους κανόνες της Εκκλησίας είναι προδήλως αβάσιμη, καθόσον δεν ενδιαφέρει η αιτία για την οποία διαφωνούν, αλλ' η πεποίθηση τούτων. Η πεποίθηση δηλ. των παλαιοημερολογιτών, επιμόνως και μετά πείσματος εκδηλουμένη, ότι έχουν υποχρέωση να λατρεύουν το Θεό καθ' ορισμένο χρόνο, διότι πιστεύουν συνειδητά ότι μόνον ο χρόνος αυτός είναι πρόσφορος για να εκδηλώσουν τη λατρεία τους, [Αν. Μαρίνος Η θρησκευτική ελευθερία 72 σελ. 302]. Το νέο ημερολόγιο ακολουθούν σήμερα οι Εκκλησίες Κωνστ/λεως, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Κύπρου, Ελλάδος, Αλβανίας, Πολωνίας, Τσεχίας και Σλοβενίας. Ενώ το παλαιό ημερολόγιο το ακολουθούν οι Εκκλησίες Ιεροσολύμων, Ρωσίας, Σερβίας, Γεωργίας και το Άγιο όρος, παρόλον ότι αυτό ανήκει στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, που ακολουθεί το νέο Ημερολόγιο.

Επομένως, το γεγονός ότι διαφέρει από τη θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης μόνον ως προς το επιστημονικό (αστρονομικό) ζήτημα του ημερολογίου και του χρόνου τελέσεως των θρησκευτικών εορτών δεν της αφαιρεί το δικαίωμα να θεωρείται αυτοτελής και διακεριμένη θρησκευτική κοινότητα, πράγμα που καθ' εαυτό την καθιστά ίδια και ανεξάρτητη γνωστή θρησκεία. [ΣΤΕ 433/97, Αρμ.52/495, ΣΤΕ. Ολομ. 1444/91, Γνωμ. Σπ. Τρωιάνου 22-2-84, Αρμεν. 85/453. CONTRA ότι δεν αποτελεί ίδια κοινότητα και ότι τα μέλη της εξακολουθούν ακόμη να υπάγονται στην ΕΤΕ, ΑΠ.Ολομ.378/80 Π.ΧΡ.Λ/568]. Άλλωστε, όπως αναγνώρισε και το ΕΔΔΑ στις 14-12-99, [Στρασβούργο, υπόθεση Σερίφ κατά Ελλάδος], «είναι μεν πιθανόν οι διάφορες θρησκευτικές κοινότητες να δημιουργούν ένταση στις περιπτώσεις που διαιρούνται, πλην όμως αυτό είναι αναπόφευκτη συνέπεια του πλουραλισμού. Ο ρόλος των αρχών σε τέτοιες περιπτώσεις δεν είναι να εξαλείφουν την αιτία της εντάσεως με την εξαφάνιση του πλουραλισμού, αλλά να εγγυώνται ότι οι ανταγωνιστικές ομάδες ανέχονται η μια την άλλη».

Ειδικά, για την ελευθερία της λατρείας των παλαιοημερολογιτών έγινε ειδική δήλωση του Υφυπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Χρ. Καραπιπέρη, κατά τη συζήτηση της Ε' Αναθεωρητικής Βουλής Των Ελλήνων για την αναθεώρηση του συντάγματος, στην ΟΣΤ' Συνεδρίαση της 23-4-1975, η οποία περιελήφθηκε στα πρακτικά και έγινε ομόφωνα αποδεκτή από όλους τους βουλευτές. Η δήλωση έχει ως εξής: παρέχω τήν δήλωση καί παρακαλῶ νά ἀναγραφεῖ εἰς τά πρακτικά ὅτι οι αὐτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί (Παλαιοημερολογίτες) δύνανται νά τελοῦν ἀκωλύτως τά λατρευτικά τους καθήκοντα [πρακτικά της 23-4-75, σελ. 421]. Επομένως, η Εκκλησία των παλαιοημερολογιτών είναι αυτοκέφαλη και διοικητικά αυτοδύναμη, χωρίς καμία εξάρτηση από άλλο υπερκείμενο ιεραρχικά σχηματισμό (π.χ. από κάποιο Πατριαρχείο). Η εδαφική της περιφέρεια και η αντίστοιχη κανονική της δικαιοδοσία εκτείνεται σ' ολόκληρη την υφήλιο, όπου υπάρχουν μέλη της, όπως ακριβώς συμβαίνει και με πολλές αυτοκέφαλες εκκλησίες που διατηρούν οργανωτικές υποδιαιρέσεις και έχω από τα όρια της Πολιτείας, στην οποία βρίσκεται η έδρα τους, (βλ. σχετικά τα Πατριαρχεία Κωνσταντινουπόλεως και Αντιοχείας και τις Εκκλησίες Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας και Αλβανίας.

Τρωιάνος, Οργάνωση των Εκκλησιών 1983, σελ.45 και Γνωμ. του ίδιου Αρμενόπ. 85/453).

Η νομική βάση της διαφοροποιήσεως των παλαιοημερολογιτών από την Εκκλησία της Ελλάδος έγκειται στο συνδυασμό των διατάξεων 3 παρ.1 και 72 παρ.1 του Συντάγματος, σύμφωνα με τα οποία Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος είναι η αυτοκέφαλη και αυτοδιοικούμενη, η οργανωμένη σύμφωνα με τις διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη, που αποτελεί νόμο του κράτους και ψηφίζεται από την Ολομέλεια της Βουλής. Οποιαδήποτε θρησκευτική κοινότητα, όπως των παλαιοημερολογιτών, -άσχετα από τη δογματική της τοποθέτηση- δεν συγκεντρώνει αυτές τις προϋποθέσεις βρίσκεται έξω από τήν έννοια “Εκκλησία της Ελλάδος”. Άμεση συνέπεια της διαφοροποιήσεως των Γ.Ο.Χ. είναι ότι δεν μπορεί να εφαρμοσθεί σ' αυτούς η νομοθεσία που διέπει την Εκκλησία της Ελλάδος, όπως ο Ν.590/77 περί καταστατικού Χαρτη της Ε.Τ.Ε. ούτε οι επίσκοποί της απολαύουν την εξαιρετική δωσιδικία για τα πλημμελήματα ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου, όπως ακριβώς την απολαύουν οι επίσκοποι της Εκκλησίας της Ελλάδος, [Εφ.Αθ.611/98].

γ- Θρησκευτικοί λειτουργοί των Γ.Ο.Χ.

Οι θρησκευτικοί λειτουργοί των θρησκευτικών μειονοτήτων, όπως των μαρτύρων του Ιεχωβά, των παλαιοημερολογιτών κλπ., εφόσον πρόκειται για γνωστές θρησκείες ή δόγματος, φέρουν την ιδιότητα αυτήν, χωρίς να απαιτείται, όπως το συγκεκριμένο δόγμα, κοινότητα ή θρησκεία, να έχει τύχει εγκρίσεως ή αναγνωρίσεως με πράξη της Πολιτείας ή της Εκκλησίας, ενώ είναι αδιάφορο αν οι θρησκευτικοί λειτουργοί τούτων στερούνται ιερωσύνης υπό την καθιερωμένη στην Ορθόδοξη Εκκλησία του όρου έννοια, [ΣΤΕ Ολομ.2106/75, ΣΤΕ 310/96, ΣΤΕ 493/97]. Έτσι, οι αναγνωριζόμενοι από τους αποδεχομένους τις δοξασίες της θρησκευτικής κοινότητας των παλαιοημερολογιτών κληρικοί, εφόσον δεν έχουν καθαιρεθεί από τις δικές του εκκλησιαστικές αρχές, δικαιούνται ακωλύτως να τελούν ιεροπράξιες, χωρίς με την ενέργειά τους αυτή να πληρούται η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της αντιποίησης στολής ή υπηρεσίας των άρθρων 175-176 ΠΚ, [βλ. απόφαση ΕΔΔΑ της 14-12-99 στην προσφυγή Σερίφ κατά Ελλάδος. Γνωμ.Εισ.ΑΠ. 8/89 ΠΟΙΝΔΙΚ.89/786]. Σημειώτεον ότι, η καθαίρεση, που τους στερεί την κανονικότητα, την αδιάσπαστη αποστολική διαδοχή, πρέπει να βασίζεται σε κανονικό αδίκημα και όχι στο γεγονός της εγκατάλειψης της Εκκλησίας της Ελλάδος και της εισδοχής τους στην Εκκλησία των Γ.Ο.Χ. [Γνωμ.16-8-95 καθηγητή Εκκλ. Δ. Χ. Παπαστάθη]. Υπό το φώς της θρησκευτικής ελευθερίας η μετάταξη κληρικού από μια κοινότητα σ' άλλη δημιουργεί νέα ιδιότητα και δεν στοιχειοθετεί αντιποίηση, [Εφ.Αθ.1563/01 ΠΟΙΝ.ΧΡ.02/254].

Η Ελληνική Πολιτεία αναγνωρίζει τη θρησκευτική ιδιότητα των κληρικών και μοναχών των Γ.Ο.Χ. και επεκτείνει και σ' αυτούς ορισμένες διευκολύνσεις, τις οποίες παρέχει στους αντίστοιχους κληρικούς και μοναχούς της Ε.Τ.Ε. Έτσι, επεξέτεινε και σ' αυτούς την απαλλαγή από την υποχρέωση στρατεύσεως [άρθρο 6 παρ.1 Ν.1763/97, ΥΠ.Ε.Α. 683/97 Τζοχαντζόπουλος] και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, [ΥΠ.ΥΓ.ΥΓΠΡΚΟΙΝΑ Α3γ Φ 15/9438/85]. Τέλος, τους ιερολογούμενους από τους θρησκευτικούς λειτουργούς των Γ.Ο.Χ. γάμους θεωρεί ως έγκυρους και υποστατούς και επιβάλλει την καταχώρισή τους στα οικεία ληξιαρχικά βιβλία [βλ. γνωμ. Εισ.Α.Π. Αγγ. Μπουρόπουλου 1/47 Θέμις ΝΗ/80].

δ- Πνευματική λύση του γάμου παλαιοημερολογιτών.

Σύμφωνα με το άρθρο 50 παρ.2 του Ν.590/77 “Κατάστασις αμετακλήτου της δικαστικής αποφάσεως, δι' ης ακυρούται ο γάμος ή λύεται ούτος διά διαζυγίου, ο παρά τω εκδόντι την αμετάκλητον απόφασιν διακαστηρίω Εισαγγελεύς κοινοποιεί, τη αιτήσει του έχοντος έννομον συμφέρον, αντίγραφον ταύτης εις τον εκδόντα την άδειαν του γάμου Αρχιερέα, όστις εν συνεχείᾳ προβαίνει υποχρεωτικώς εις την ακύρωσιν ή την λύσιν τούτου και πνευματικώς. Εις ην περίπτωσιν η άδεια γάμου εξεδόθη εν τη αλλοδαπή, η αμετάκλητος δικαστική απόφασις του ημεδαπού Δικαστηρίου, ακυρούσα ή λύουσα τον γάμον, κοινοποιεί-

ται, κατά τα ανωτέρω, εις τον Αρχιερέα, εν τη επαρχίᾳ του οποίου εδρεύει το εκδόν ταύτην δικαστήριον, όστις προβαίνει υποχρεωτικώς εις την ακύρωσιν ή την πνευματικήν λύσιν τούτου.

Η ρύθμιση της πνευματικής λύσης του γάμου στηρίζεται στην εξής αιτιολογία. Εφόσον ο γάμος τελείται με ιερολογία και είναι μυστήριο, είναι σκόπιμο, όταν επέλθει η λύση του από την Πολιτεία με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, να ακολουθήσει και η πνευματική του λύση από την Εκκλησία, η οποία συνέπραξε για την σύστασή του. [Γνωμ. Εισ.ΑΠ.2/92 Δ.Ευθυμιάδη, Συλλογή Κατραλή σελ. 656]. Η πνευματική λύση δεν αποτελεί εκτέλεση της περί διαζυγίου αποφάσεως του δικαστηρίου, αλλά εκκλησιαστική διατύπωση που αφορά το πνευματικό μέρος του γάμου [Γνωμ. Εισ.ΑΠ.9/68, Α.Τούση, και 9/71 Δ.Κυριάκη σελ.655, 659, Κουμάντου Οικογ. Δ.84 σελ.251, Βαθρακοκούλης, Ερμηνεία ΑΚ σελ. 1956]. Η πρακτική σημασία της πνευματικής λύσης βρίσκεται στο ότι, στην περίπτωση που θα παραλειφθεί, η Εκκλησία δεν μπορεί να ιερολογήσει νέο γάμο του διαζευχθέντος [Γνωμ. Εισ.ΑΠ. 9/71 Γ.Κουμάντος σε' 1483]. Η πνευματική λύση απαιτείται όταν ένας από τούς συζύγους είναι χριστιανός ορθόδοξος κατά το χρόνο της τελέσεως. Η παραγγελία του εισαγγελέα προς τον Μητροπολίτη για την πνευματική λύση του γάμου αποτελεί άσκηση διοικητικής και όχι τελετουργικής εξουσίας της Πολιτείας επί των λαϊκών μελών του πληρώματός της. [Τρωϊάνος Παραδόσεις Εκκλησ.Δ.84 σελ. 356, Ν.Ρώτης Η φύση της πνευματικής λύσης του γάμου Τό Σύντ.7/77, Γνωμ, Αντεισ.ΑΠ.Δ.Ευθυμιάδη 2/92].

Οι διατάξεις του Ν.590/77 “Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας της Ελλάδος”, όπως προαναφέρθηκε, δεν εφαρμόζονται και στις άλλες θρησκευτικές κοινότητες, ούτε είναι επιδεκτικές ανάλογης εφαρμογής, διότι περιορισμοί απομικών δικαιωμάτων, όπως η κατοχυρωμένη στο άρθρο 13 παρ.1 του Συντ. ελευθερία της θρησκευτικής λατρείας, δεν επιβάλλονται αναλογικώς, αλλά προκύπτουν από σαφή διάταξη του νόμου και υπό την περαιτέρω αυτονόητη προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί, οι δια νόμου εισαγόμενοι, επιτρέπονται από τις οικείες συνταγματικές διατάξεις και είναι σύμφωνες με αυτές [ΣΤΕ Ολομ.1444/91].

Κατ’ ακολουθίαν, εφόσον ο Καταστατικός Χάρτης της Ε.Τ.Ε. [Ν.590/77] δεν εφαρμόζεται και στους θρησκευτικούς λειτουργούς της θρησκευτικής κοινότητας των Γ.Ο.Χ. έπειτα ότι οι εισαγγελέις πλημμ/κών δεν υποχρεούνται να αποστέλνουν στους επισκόπους της Εκκλησίας αυτής τη δικαστική απόφαση, με την οποία ακυρώνεται ή λύεται ο γάμος των χριστιανών που ανήκουν στα μέλη της. Σ’ αυτούς η διαδικασία λύσεως του γάμου είναι ολοκληρωμένη με την έκδοση της αμετάκλητης δικαστικής απόφασης, χωρίς να είναι αναγκαίο, ὩΝΕ ΉΑ ΝΟΝ, να επακολουθήσει και πνευματική του λύση εκ μέρους των θρησκευτικών της λειτουργών. Πλην όμως, εάν η πνευματική λύση του γάμου είναι εγκλιματισμένη στα μέλη της, ουδείς μπορεί να τους παρεμποδίσει, να προσφύγουν με δική τους πρωτοβουλία στον επίσκοπο που χωρήγησε την άδεια του γάμου ή στον επίσκοπο της έδρας του δικαστηρίου που κήρυξε εκτέλεστή την δικαστική απόφαση που λύει δια διαζυγίου το γάμο, κατ’ άρθρο 905 ΚΠΟΔ, εάν προκειται για απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου, και να ζητήσουν απ’ αυτόν την πνευματική του λύση.

3- Από όσα εκτέθηκαν, είναι ευνόητο ότι δεν συμφωνούμε με την επιχειρηματολογία και τις κρίσεις του προϊσταμένου της Εισαγγελίας πλημμ/κών Παναγιώτη Μπρακουμάτου, εισαγγελέα πλημμ/κών, πού περιέχονται στην 4/03 γνωμοδότησή του, και δη στα θέματα που καθάπτονται του δικαιώματος της θρησκευτικής ελευθερίας των Γ.Ο.Χ., και δη για αυτοκέφαλο της Εκκλησίας τους, την ελεύθερη άσκηση της λατρείας των μελών της, την ελεύθερη άσκηση της υπηρεσίας, ιεροπραξίας, των θρησκευτικών της λειτουργών, καθώς και τη δυνατότητα της πνευματικής λύσης των γάμων των χριστιανών του πληρώματός της από επισκόπους της δικής της κοινότητας, την οποία (γνωμοδότηση) και αναμορφώνουμε, σύμφωνα με τα πιο πάνω διαλαμβανόμενα.

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Φώτιος Μακρής

Κοινοποίηση: κ. Εισαγγελέα Εφετών Πειραιά
Ε.Θ.

Η Εραστή Ράιλαν καὶ τοῦ Χριστοῦ Μυγέστη

ΟΥΔΕΙΣ ΆΛΛΟΣ !

«Ούδεις άλλος Άρχιεπίσκοπος ἐτόλμησε νὰ ἔπιδειξῃ τοσαύτην περιφρόνησιν πρὸς τὰς Παραδόσεις καὶ τὴν Πίστιν τῶν Ὁρθοδόξων. Ούδεις άλλος Άρχιεπίσκοπος ἐτόλμησε νὰ φέρῃ τὸν Πάπαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ούδεις άλλος Άρχιεπίσκοπος ἐτόλμησε νὰ κάμνῃ τοιαῦτα ἀνοίγματα πρὸς τὰς “Ἐκκλησίας” τῶν ἑτεροδόξων, τὰς “Ἐκκλησίας” τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκότου, τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἔχαρακτήριζεν αἱρέσεις. Ούδέποτε άλλος Άρχιεπίσκοπος ἐτόλμησε νὰ καταργήσῃ τὸν ἀντιαιρετικὸν ἀγῶνα χάριν τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς συνυπάρξεώς του μὲ τὰς κεφαλὰς τῶν αἱρετικῶν “Ἐκκλησιῶν” καὶ “ὅμολογιῶν”.» Ταῦτα γράφει Νεοημερολογικὸς κάλαμος (διευθυντὴς τοῦ «Ὀρθ. Τύπου» εἰς φ. 1582, σελ.5) κατὰ τοῦ Άρχιεπισκόπου τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου. Ήμεῖς ἐπ’ αὐτοῦ δύο τινὰ ἔχομεν νὰ εἴπωμεν: πρῶτον, ὅτι ἡ ὄντως τοιαύτη ἀθλία κατάστασις τῆς σήμερον, εἶναι ἡ φυσικὴ κατάληξις τῆς ἐπὶ 80 τουλάχιστον ἔτη προσχωρήσεως καὶ πρωταγωνισμοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Νεοημερολογιτῶν εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου κατ’ ἀνθρωπὸν ἀνιάτως ἥλωθησαν. Δεύτερον, παρόλον ὅτι «οὐδεὶς άλλος»..., καὶ δῆμος ἀκόμη «οὐδεὶς άλλος» ἀπομακρύνεται καὶ ἀποτειχίζεται ἀπὸ τῶν ἐκτροχιασθέντων πλήρως Νεοημερολογιτῶν, παρὰ μόνον προβαίνουν εἰς ἔνοράς διαπιστώσεις καὶ θρηνητικὰς ἐπωδάς! Τοῦτο ἀποδεικνύει τὸν συν-μαρασμὸν καὶ τῶν πάλαι ποτὲ Ὁρθοδόξων Νεοημερολογιτῶν Χριστιανῶν μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν φευδορθοδόξων Ποιμένων των.

ΕΒΡΑΙΟΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

Πάλιν «ἐκτύπησεν» τὸ Ἀμερικανικὸν ‘Προυργεῖον’ Ἐξατερικῶν μὲ τὴν ἐτησίαν ἀναφοράν του ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων παγκοσμίως, καὶ εἰς τὴν χώραν μας, κρίνοντας, κατακρίνοντας καὶ Ἐβραιοδουλεύοντας αὐτοκλήτως καὶ αὐθαιρέτως. Ό κοινὸς Πολίτης καὶ Χριστιανὸς διερωτᾶται: ΠΟΙΟΣ κατέστησε τὴν «πόργην Βαβυλῶνα» Ἀμερικήν, παγκόσμιον κριτήν καὶ δεφένσορα; ΠΟΙΟΣ τῆς ἔδωσεν αὐτὸς τὸ δικαίωμα; Μὲ βάσιν ποῖον σκεπτικὸν καὶ σκοπὸν οἱ Ἀμερικανοὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη ἔχουν μεταβληθεῖ εἰς πανυφήλιον ὑπερασπιστὴν καὶ ἐκδικητὴν τῶν αἰμοδιψῶν Σιωνιστῶν; Παραπονοῦνται μέχρι καὶ διὰ τὸ Ἐλληνικὸν Παραδοσιακὸν ἔθιμον τῆς καύσεως δόμοιων τοῦ Ἰούδα εἰς τὴν Ἐλληνικὴν ὑπαιθρον! Ό Ἰούδας δῆμος δὲν καίγεται ἐπειδὴ ἡτο Ἐβραῖος (ἀφοῦ Ἐβραῖοι ἦσαν καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἔτεροι πολλοὶ Ἅγιοι), ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡτο ὁ μεγαλύτερος προδότης τῆς Ἰστορίας. Καὶ εἶναι ὁ μεγαλύτερος «ἀντισημιτισμὸς» ἡ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν θέσπισις τοῦ Ἰούδα, ὡς ἐκπροσώπου καὶ τυπικοῦ δείγματος Ἐβραίων! Παρ’ ὅλας τὰς ἐκδουλεύσεις τῶν ἡμετέρων πρὸς τοὺς Ἐβραίους (ἔως καὶ «ἡμέρα ὀλοκαυτώματος») καθιερώθη ἀπὸ πέρυσι, ἐνῷ οὕτε διὰ τὴν ἡμετέραν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν δὲν ὑπάρχει κρατικῶς θεσπισμένη τοιαύτη ἥμέρα!), ἀκόμη ἔχουν παράπονα οἱ παγκόσμιοι δεφένσορες τῶν Ἐβραίων! Τουλάχιστον οἱ Ἐλληνες καίομεν δόμοιωματα ἀνθρώπων μόνον, ὅχι Παλαιστινίους ζωντανοὺς ὡς οἱ Ἐβραῖοι, ἡ Σέρβους, Ιρακινούς, Αφγανιστανούς ὡς οἱ Ἀμερικανοί! Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀντι-ἀνθρωπιστικῆς καὶ μανιώδους συμπεριφορᾶς, ποῖος θὰ συγγράψῃ ἐκθέσεις καὶ ὑπομνήματα, καὶ ποῖος θὰ εἰσακουσθῇ εἰς τὴν σημερινὴν ἀμβλυωποῦσαν «παγκόσμιον κοινότηταν»; Η Δ.Ι.Σ. τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀπήντησε καταλλήλως πρὸς τὴν φευδεστάτην Ἀμερικανικὴν ἔκθεσιν, ἡ ὁποία ἔθιγε διάφορα θέματα θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἐν Ἑλλάδι, δπως εἶχε ἀπαντήσει καὶ τὸ 1999 εἰς παρομοίαν ἔκθεσιν. ”Ισως δὲ εἰς πα-

ρομοίας ἀντιαμερικανικάς τοποθετήσεις δύναται νὰ ἐντοπισθῇ καὶ ἔνας βασικὸς λόγος, διὰ τὴν πρόσφατον γενικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

“Ολοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες συμφώνως διδάσκουν ὅτι «ὁ φαῦλος βίος πονηρὰ δόγματα τίκτει, καὶ τὰ πονηρὰ δόγματα ἀμαρτίας».

Ἐπίσης ὅμως, καθὼς γράφει ὁ Ἰδιος ὁ χρυσοῦς Ἅγιος, «τίποτα δὲν μεγαλώνει οὕτω τὴν φήμην, εἴτε πονηράν, εἴτε ἀγαθήν, ὡς τὸ ἄτακτον πλῆθος, τὸ ὅποιον εἶναι συνηθισμένον νὰ ἀκούει καὶ νὰ λέγει ἄνευ ἐξετάσεως κάθε νέον, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται ἀν δοτῶς εἶναι ἀληθινόν» (Λόγος περὶ Ἱερωσύνης ε', ΕΠΕ 28, 242). Καὶ εἰδικὰ ἐν τῇ ἐποχῇ μας, ὅπου ηὑξήθη εἰς πάντας ἡ ἀνευθυνότης καὶ ἡ κακία γενικῶς, πολλοὶ δὲ καὶ ποικίλοι ἔχθροὶ ἐνεδρεύουν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προκειμένου μὲ τὴν πρώτην φήμην καὶ ἀνεξέλεγκτον εἰδῆσιν νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ ταπεινώσουν αὐτὴν καὶ τοὺς λειτουργούς της. Αὐτὸς εἶναι ἀλλωστε ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον καὶ ἐκεῖνος ὁ πολύσοφος ἔκτος Ἱερὸς Κανὼν τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, τοσοῦτον σχολαστικὰ καὶ προσεκτικὰ κελεύει νὰ γίνονται αἱ ἐξετάσεις κατηγόρων ἐναντίον Ἱερωμένων προσώπων, διότι (γράφει χαρακτηριστικώτατα) «πολλοὶ βουλόμενοι ὅπως ἀναταράξουν καὶ ἀνατρέψουν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν, κατασκευάζουν φιλέχθρως καὶ συκοφαντικῶς κατηγορίας ἐναντίον τῶν οἰκονομούντων τὰς Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἐπιχειροῦντες καὶ ἔχοντες οὐδὲν ἔτερον σκοπόν, παρὰ τὸ νὰ ἀχρειώσουν τὰς ὑπολήψεις τῶν Ἱερέων καὶ νὰ ταράξουν τὴν εἰρήνην τῶν λαῶν»! Ἀπὸ τότε (4ος αἰ. μ.Χ.) ὑπῆρχε τὸ πρόβλημα τοῦτο!

Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ καὶ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος Πατερικώτατα ἐνεργοῦσα, μὲ εἰδικὸν Συνοδικὸν ἀνακοινωθὲν τὸν Μάιον τοῦ 1997 ἐκάλεσεν ὅπως παύσουν οἱ παντοειδεῖς ψιθυρισμοὶ καὶ τὰ «κουτσουμπολιά», καὶ ὅποιος ἔχει σοβαρὰ στοιχεῖα κατὰ ἴδιον της Ἱερωμένου, νὰ τὰ καταθέσῃ εἰς τὴν Ι. Σύνοδον πρὸς ἔξετασιν καὶ κρίσιν ἀρμοδίαν (βλ. «Ο.Π.Σ.» φ. 6, σελ. 156).

“Ολα τὰ ἀνωτέρω δέον ὅπως πᾶς Πιστὸς καὶ ἔχει υπ' ὄψιν του καὶ κηρύττει, εὐκαιρίας δοθείσης, εἰς τὴν νεοφανεῖσαν πολύπλευρον ἀναταραχὴν ποὺ προέκυψε κατὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὅποια εἶναι βεβαίως ἐν τῇ Οἰκουμενιστικῇ παναιρέσει, ἀλλὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν θεωρεῖται Ὁρθόδοξος, ὅμοιως δὲ καὶ αὐτῆς οἱ Κληρικοὶ φέρουν τὸ τίμιον ράσον, τὸ ὅποιον γενικῶς διαβάλλεται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, εἴτε Νεοημερολογίτης τὸ ἐνδύεται, εἴτε «Παλαιοημερολογίτης». Ἐπίσης ποτὲ νὰ μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ἡ κατάκρισις εἶναι μεγάλη ἀμαρτία, πολὺ δὲ περισσότερον ἡ ιεροκατάκρισις. «Σὺ τίς εἰ, ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ Ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἡ πίπτει... Σὺ δὲ τὶ κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; Πάντες γάρ παραστησόμεθα τῷ βῆματι τοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. δ', 4-13). Πρέπει νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς τὸ ψυχοφθόρον ρεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ὅποιον θέλει τοὺς πάντας προχείρους κριτὰς τῶν ἀπάντων· τὸ ράσον κατηγορούμενον εὐκαίρως - ἀκαίρως· τὴν Ἐκκλησίαν ταπεινουμένην μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν καὶ ἀνεξακρίβωτον φήμην καὶ συκοφαντίαν ἀγνώστων πολλάκις καὶ ποταπῶν ὀνθρώπων. Καὶ πάντοτε νὰ ἐνθυμούμεθα, ὅτι παραμένομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς Σώματος Χριστοῦ, ὅχι διὰ τοὺς ἀνθρώπους (οἱ ὅποιοι πάντοτε ὑπόκεινται εἰς φθορὰν καὶ ὀμαρτίαν), ἀλλὰ διὰ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν, τοῦ ὅποιου καὶ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, καὶ δι' αὐτῆς καὶ ἐν αὐτῇ ἐνωνόμεθα ὅσον δυνατὸν μετ' Αὐτοῦ καὶ σωζόμεθα, διὰ τῆς εἰς αὐτὴν παρεχομένης Θείας Αὐτοῦ χάριτος, ἡ ὅποια καὶ οὐδόλως κωλύεται ἐκ τῶν προσωπικῶν τυχὸν ἀμαρτημάτων τοῦ Ἱερωμένου, κατὰ τὴν Πατερικὴν διδασκαλίαν (πρβλ. Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ρ.Γ.62, 609-610).

«ΚΑΙ ΕΞΕΜΙΑΝΘΗ Η ΓΗ, ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΕΔΩΚΑ ΛΔΙΚΙΑΝ ΑΥΤΟΙΣ ΔΓ ΑΥΤΗΝ» (Λευιτ. ιη', 24)

Τὸ ιη' κεφάλαιον τοῦ Λευιτικοῦ ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀναφέρει ποιὰ σαρκικὰ ἀμαρτήματα πρέπει παντελῶς νὰ ἀποφεύγῃ κάποιος, ὡς ἔξοχως βδελυκτὰ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὡς προξενοῦντα τὴν ὄργην καὶ τὸν ὄλεθρον: «Μὴ μιαίνεσθε ἐν πᾶσι τούτοις· ἐν πᾶσι γάρ τούτοις ἐμιάνθησαν τὰ ἔθνη... καὶ

έξεμιάνθη ἡ γῆ, καὶ ἀνταπέδωκα ἀδικίαν αὐτοῖς δι' αυτήν, καὶ προσώχθισεν ἡ γῆ τοῖς ἔγκαθημένοις ἐπ' αὐτῆς. Καὶ φυλάξησθε πάντα τὰ νόμιμά μου καὶ πάντα τὰ προστάγματά μου, καὶ οὐ ποιήσετε ἀπὸ πάντων τῶν βδελυγμάτων τούτων... ἵνα μὴ προσοχθίσῃ ὑμῖν ἡ γῆ ἐν τῷ μιαίνειν ὑμᾶς αὐτήν... Ὄτι πᾶς, δις ἐὰν ποιήσῃ ἀπὸ πάντων τῶν βδελυγμάτων τούτων, ἔξολοθρευθήσονται αἱ ψυχαὶ αἱ ποιοῦσαι ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῶν» (Λευιτ. ιγ', 24-30). Ὁντως! Προσώχθισεν, δηλαδὴ ἀγανάκτησεν ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὰ βδελύγματα τῆς Νοτιοανατολικῆς Ασίας, ἡ δοπία μὲ τὴν φοβερὰν καὶ ἀνήκουστον ἔξαπλωσιν πάσης θεομησοῦς ἀμαρτίας (πολλὰς ἐκ τῶν δοπίων οὐδὲ τὸ Λευιτικὸν ἀναφέρει!) παντὸς διεφθαρμένου καὶ σαρκολατροῦς ἀνθρώπου, ἐθύμιζε τὴν Ἀποκαλυπτικὴν ρῆσιν: «ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκαν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτησαν» (Ἀποκ. ιγ', 3). Ἔνας ἀδελφὸς θέλων νὰ περιγράψῃ πῶς ἥγερθη τὸ «τσουνάμι» τῆς Ασίας, εἶπεν ὅτι δοπως ρίπτομεν μίαν πέτραν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ γίνεται ἔνας λάκκος καὶ σηκώνεται γύρωθεν τοῦ λάκκου ἡ θάλασσα, οὕτως ἵτο τὸ «τσουνάμι». Ἀλλ' ἵδού, δοπού ἡ ἵδια ἡ Ἀποκάλυψις (καὶ τοῦτο ὁ ἀδελφὸς δὲν τὸ ἔγνωριζεν) εἰς τὸ ἵδιον κεφάλαιον φέρει τὴν παρομίωσιν ταύτην ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Βαβυλῶνος, τὴν δοπίων ὀνομάζει ὡς «τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἥτις διέφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς» (Ἀποκ. ιθ', 2): «Καὶ ἦρεν εἰς ἄγγελος ἴσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων· οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ ἔτι» (Ἀποκ. ιη', 21). Ὡς Βαβυλώνα δέ, κατὰ τοὺς σχολιαστὰς τῆς Ι. Ἀποκαλύψεως, ἐκλαμβάνεται «πᾶσα ἀντίθεσις καὶ ἀντίχριστος δύναμις, συμβολίζομένη ὑπὸ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Βαβυλῶνος» (Π. Μπρατσιώτου, Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, σελ. 270). Ἡ αἵτια διὰ τὸ τσουνάμι τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἦτο, λοιπόν, σαφῶς τὸ ὑπάρχον «τσουνάμι» τῆς ἀχαλινώτου ἀμαρτίας, χειρίστης καὶ αὐτῆς τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων, τὸ δοπίον ἔχει κατακλύσει τὴν περιοχὴν ὑπαιτιότητι τῶν φρενολήπτων «πολιτισμένων» Δυτικῶν, οἱ δοποῖοι οὕτως ἐκμεταλλεύ-

ονται τὴν ἀνέχειαν τῶν ἐκεῖ αὐτοχθόνων, δίχως οὐδεὶς νὰ ἐγείρεται πρὸς διακοπὴν τοῦ διεφθαρμένου αὐτοῦ «τσουνάμι», ποὺ ἐπὶ δεκαετίαν διαφθείρει ἀμετρήτους ψυχὰς παιδιῶν, ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων.

Τὸ πλέον δὲ δυσάρεστον εἶναι, ὅτι παρόλην τὴν ἐμφανῆ θεομηνίαν, οἱ ἀμαρτάνοντες «οὐ μετενόησαν... οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν» (Ἀποκ. θ', 21), ἀλλὰ ἐσυνέχισαν δίπλα εἰς τὰς συνεπείας τῆς θεομηνίας νὰ ἀμαρτάνουν ὡσαύτως! Ἅς μετανοήσωμεν καὶ ἡμεῖς, οἱ γινώσκοντες τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, ἐνθυμούμενοι τὰ Κυριακὰ λόγια: «...δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ; Οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοήσητε, πάντες ὁμοίως ἀπολεῖσθε» (Λουκᾶ ιγ', 1-6).

Η ΑΡΧΑΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

Ἡ γενικὴ ἐπίθεσις χυδαιότητος καὶ ἀθλιότητος, ποὺ ἐξαπέλυσαν τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως κατὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, προσφάτως, πέραν ἀπὸ τὸ ἀδιαμφισβήτητον γεγονὸς τῆς σηματοδοτήσεως μιᾶς «νέας τάξεως πραγμάτων» εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἐν Ἐλλάδι, ἀποκαλύπτει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας «πολλῶν καρδιῶν διαλογισμούς», καὶ μὲ ψύχραιμον παρατήρησιν, ἐξάγονται αὐθορμήτως, μερικὰ χρήσιμα συμπεράσματα.

Συμπέρασμα πρῶτον: Εἰς τὸ μικρὸν ἐλληνικὸν κράτος, ἐπικρατεῖ πλήρης ἀναρχία καὶ ἀσυδοσία, γεγονὸς ποὺ ἀποδεικνύεται ἐναργέστερον εἰς τὸν τομέα τῆς πληροφορήσεως: ὁ δοποιοδήποτε ἡμπορεῖ νὰ συκοφαντήσῃ, νὰ λασπολογήσῃ καὶ νὰ διασύρῃ δοποιοδήποτε καὶ ὅποτε τὸ θελήσει, ἀρκεῖ νὰ διαθέτῃ κατάλληλον «πρόσβασιν» εἰς τὰ τηλεοπτικὰ καὶ ἔντυπα μέσα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμία ἀπολύτως ἀσφαλιστικὴ δικλείς! Ὡς εἶναι αὐτονόητον, ἡ συκοφαντία, καὶ μάλιστα ἡ διὰ τοῦ τύπου, συνιστᾶ βαρυτάτην ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ ὑποκείμενος εἰς αὐτὴν εἶναι παντελῶς ἀνίσχυρος νὰ ἀντιδράσει, ἐνῷ ὁ κάτοχος τοῦ πληροφοριακοῦ μέσου, τὸ μέν, λαϊκὴν ἐνημέρωσιν ποιούμενος δῆθεν, τὸ δέ, ὑπὸ ἰδιοτελῶν κινή-

τρων καὶ τοῦ κέρδους ὡθούμενος, δύναται ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ ἀμαυρώσῃ καὶ νὰ σπιλώσῃ σχεδὸν ἡ νεπάνος ορθότητα των πάντων ἄνθρωπων, ἵδεα ἡ θεσμὸν ἀνθελήσει, ἐν ἀπολύτῳ ἐλευθερίᾳ, ἀσυδοσίᾳ καὶ ἀτιμωρησίᾳ!

Συμπέρασμα δεύτερον: Τὸ δόλον πρᾶγμα ἦτο τόσον κραυγαλέως μεθοδευθὲν καὶ προμελετηθέν, ὥστε καὶ οἱ πλέον ἀδαεῖς τὸ ἀντελήφθησαν ἀμέσως: ὅλιγον πρὸ τῆς «γενικῆς ἐπιθέσεως» προεβλήθη «σφυγμομέτρησις» (Gallup) σχετικὴ μὲ τὸ «θρησκευτικὸν συναίσθημα» τῶν Ἑλλήνων, ἐμφαίνον αὐτὸν εἰς ὑψηλώτατον ἐπίπεδον· ἐνῷ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καταιγιστικῆς ἐπιθέσεως, νέα σφυγμομέτρησις ἐδείκνυεν - ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος! - χαμηλώτατον τὸ «θρησκευτικὸν συναίσθημα» τῶν Ἑλλήνων, ἐπηρεασθέντων ὑποτίθεται ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων!! Δυστυχῶς, σύσσωμος ὁ ἔλληνικὸς Τύπος καὶ τὰ τηλεοπτικὰ δίκτυα συνετάχθησαν εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἶναι θλιβερὸν νὰ διαπιστώνῃ τις τὴν παραχρήμην καὶ ἐξαθλίωσιν τῆς ἔλληνικῆς δημοσιογραφίας, τῆς ὁποίας τὴν «πένναν» ἐτίμησαν ἀναστήματα, ὅπως τῶν Παπαδιαμάντη, Μωραϊτίδου, Παπαντωνίου, Κορομηλᾶ καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν λογίων ἀνδρῶν. Εἰσέτι θλιβερὰ ὅμως εἶναι ἡ διαπιστωσις μιᾶς ἐπαχθοῦς πραγματικότητος: ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει πολλάκις μέσα ἀπὸ τὴν... Ἐκκλησίαν! Ιερωμένοι ὅλων τῶν βαθμίδων, τῶν Νεοχριστιανιτῶν βασικῶς, ἀλλ’ ἐνίοτε καὶ τῶν Παλαιοχριστιανῶν, ὑπὸ ἐωσφορικοῦ πνεύματος φιλαρχίας, ἀρχομανίας καὶ μισαδελφίας κινούμενοι καὶ πρὸ πολλοῦ κάθε ἴκμαδα ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος ἀπωλέσαντες, συντάσσονται μετὰ τῶν ἀντιχρίστων δυνάμεων, προσφέροντες μὲ ἀδελφοκτόνον μοχθηρίαν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα «ὅπλα» εἰς τὰς χείρας των, ὅπως δηλώσεις, μαγνητοταινίας, βιντεοταινίας καὶ λοιπὰ τῆς πονηρίας ψιλικὰ (βλ. εἰς τὸ φύλ. τῶν ΝΕΩΝ 10-2-2005) περὶ πονηρῶν ρασιοφόρων τηρούντων προσωπικὸν ἀρχεῖον, προκειμένου νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν εἰς βάρος τῶν ἀτυχῶν θυμάτων των (!!) ἐπικαλούμενοι... τὴν δῆθεν κάθαρσιν.

Συμπέρασμα τρίτον: Μόλις ποὺ χρειάζεται νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς «καθάρσεως», προωθοῦνται τελεσφόρως τὰ ὑποχθόνια σχέδια τῶν ἀντιθέων δυνάμεων

κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς πλήρους ὑποταγῆς της εἰς τὴν πολιτικὴν ἔξουσίαν· ἥδη διὰ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν δρομολογοῦνται δραματικαὶ ἀλλαγαί, αἱ ὄποιαι ἀναμένεται νὰ μεταβάλλουν ὀλοσχερῶς τὴν μέχρι τοῦδε ἥδη δραματικὴν κατάστασίν της. Τὸ ἐρώτημα ποὺ βασανιστικῶς τίθεται ἐνώπιόν μας, εἶναι πόσον ἀνεπηρέαστοι καὶ ἀβλαβεῖς θὰ διαμείνωμεν ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἀπὸ αὐτὰς τάς... κοσμογονίας; Πόσον σταθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι θὰ παραμείνωμεν ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν ἀνακατάξεων, καινοτομιῶν καὶ προδοσιῶν διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀδελφοκτόνου καὶ ἐξωτερικοῦ πολυμετώπου πολέμου τῆς συκοφαντίας, ποὺ εἶναι καὶ ὁ πλέον ἐπικίνδυνος καὶ ἐπαχθής;

Ἡ συκοφαντία καὶ διαβολὴ εἶναι τὸ ὀρχαιότερον ὅπλον εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι αὐτὸς καθ’ ἑαυτὸν τὸ κατ’ ἔξοχὴν ὅπλον τοῦ πρώτου διαβολέως καὶ συκοφάντου, ὅπως μὲ ἀδρὸς γραμμὰς πληροφορεῖ ὁ Θεῖος εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὸ θεόσδοτον Βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως: «Ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἔξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ὁ κατηγόρων αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός» (Ἀποκ. ιβ',10). Εἶναι παλαιοτάτη καὶ ἀποτελεσματικὴ ἡ μέθοδος αὕτη, ὅπως καὶ ἡ ἰερὰ ἴστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, διότι πάντες οἱ ἀγιοι, εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν των ἐσυναφάντες τὸν Κυρίου ἡμῶν ἐξαιρουμένου! Καὶ τὸ δυσεχθὲς αὐτὸν φαινόμενον θὰ λαμβάνῃ ὁ σημέραι ἐνδημικὴν μορφὴν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν χῶρον, ἔως τελικῆς πτώσεως τῶν πάντων, εἰς δυνατὸν καὶ τῶν ἐκλεκτῶν, ὅπως καὶ πάλιν εἰς τὴν ἰερὰν Ἀποκάλυψιν σαφῶς προδιεγράφη: «καὶ ἥνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ (ὁ Ἀντίχριστος δηλούντι) εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν οὐρανῷ σκηνοῦντας» (Ἀποκ. ιγ',6). «Ὦδε ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἀγίων».

ΙΕΡΕΥΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΕΡΓ. ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

(1934 - 2005)

Τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 2005 (Ο.Ε.) ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἐφρημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἅγίου Δημητρίου Πουγκακίων τῆς ὁρεινῆς καὶ ἀκριτικῆς Φθιώτιδος, Ἱερεύς π. Παναγιώτης Παπαναγιώτου. Ἡ ἀσθενική του κρᾶσις δὲν ὑπέμεινε περισσότερον τὴν πολυόδυνον ἀσθένειαν, ἡ ὅποια τὸν ἐβασάνιζε δι’ ὀλιγόμηνον περίοδον, κρατήσας τοῦτον καθηλωμένον εἰς τὴν κλίνην τοῦ πόνου. Αὕτη ὅμως, ἔγινεν ὁδηγὸς καὶ δείκτης δι’ αὐτὸν πρὸς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, «ἴνα λάβῃ τὸν στέφανον παρὰ Κυρίου».

Ο μακαριστὸς οὗτος καὶ ταπεινὸς λευῖτης ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον τῶν Πουγκακίων ὅπου ἔλαβε καὶ τὰς ἐγκυκλίους γνώσεις, ἔχων ὡς γεννήτορας τὸν μακαριστὸν Γέροντα Ἱερομόναχον π. Γεώργιον Παπαναγιώτου καὶ τὴν ἔτι ζῶσαν πρεσβυτέραν Βασιλικήν, νῦν Μοναχὴν Ἐπιστήμην. Τὸ θεοφιλὲς τοῦτο ζεῦγος ἡξιώθη ἵνα ἴδῃ «κύκλῳ τῆς τραπέζης τοῦ Κυρίου» τὰ ἔκγονά του (πρβλ. Ψαλμ. ωκή, 3), ὑπηρετοῦντα αὐτὸν ὡς Πρεσβύτεροι, Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί. Εἶς ἐκ τούτων, ὁ καὶ μεγαλύτερος, ὑπῆρξεν ὁ μεταστὰς π. Παναγιώτης, ὁ ὅποιος καλλιεργήσας τὸν οὐράνιον σπόρον τὸν ἐμφυτευθέντα εἰς τὴν καρδίαν του ἐκ τῶν ἀσιδίμων γονέων του, ἔδειξεν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας τὴν αλῆσιν του πρὸς τὴν Ἱερωσύνην. Οὕτως τὴν 20ην Ἰουλίου 1968, ἔορτὴ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, εἰσέρχεται εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης, λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῶν ἀξίων χειρῶν τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου (τότε) Σαλαμῖνος κυροῦ Γεροντίου, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Προφήτου Ἡλιοῦ Δομοκοῦ. Τὴν δὲ 22αν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, χειροτονεῖται πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἴδιου Ἐπισκόπου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἅγίου Σπυρίδωνος Λαμίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οἱ ἀγῶνες του ὑπῆρξαν συνεχεῖς καὶ σκληροί. Ἡ ἔξυπηρέτησις τοῦ παραρτήματος, ἡ μετάβασίς του εἰς δύσβατα καὶ ἀπομακρυσμένα μέρη καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος διὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἀναιμάκτου Θυσίας, ἡ ἔξυπηρέτησις καὶ ἄλλων παραρτημάτων ἔχόντων ἀνάγκην Λειτουργοῦ, ἡ ἀνατροφὴ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του, καθὼς καὶ ἡ

ἀσθενική του κρᾶσις, ὑπῆρξαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς κόπους εἰς τὸν ὅποιον ὑπεβάλλετο ὁ Αἰδεσιμώτατος π. Παναγιώτης. Διότι, «τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σάρξ ἀσθενῆς» (Ματθ. κς', 41).

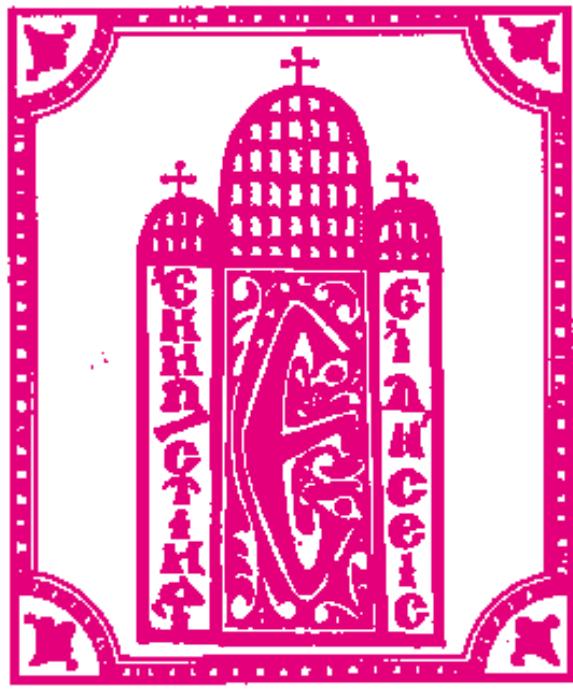
Πολλάκις ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.α. Καλλίνικος ἐπρότεινε τὴν ἐγκατάστασίν του εἰς ἄλλην ἐνορίαν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, πρὸς ἴδικήν του διευκόλυνσιν καὶ ἔξυπηρέτησιν· οὐδέποτε ὅμως ἡθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖνος τὴν γενέτειράν του καὶ τὸ ποίμνιόν του. Ἐξυπηρέτει

ὅλα τὰ παραρτήματα τῆς Φθιώτιδος, ὅποτε ὑπῆρχεν ἀνάγκη, ὡς Λειτουργὸς καὶ Πνευματικός, ὅμως πάντοτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βάσιν του. Κατόπιν δὲ ἴδικῆς του ἐπιθυμίας καὶ ἐνεργειῶν τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου, ηύτυχησεν ἵνα ἴδῃ νὰ ὀλοκληρώνεται ἔνας νέος Ἱερὸς Ναὸς εἰς τὸ χωρίον του ἐπ' ὄνόματι τοῦ Ἅγιου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, εἰς τὸν ὅποιον καὶ ἱερούργει ἀνελλιπῶς τὴν θείαν Μυσταγωγίαν, ἔως τέλους τῆς ζωῆς του.

Σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ πολυσχιδοῦς του ἔργου, συνετέλεσεν καὶ ἡ τιμία αὐτοῦ πρεσβυτέρα, ἡ ὅποια συνεχῶς ἐστήριζε καὶ ἐβοήθει ὅπου καὶ ὅσον ἔπρεπε τὸν σύζυγόν της. Αὕτη, λοιπόν, διεκόνησε τοῦτον καὶ εἰς τὴν κλίνην τῆς ὁδύνης ἔως τῆς τελευταίας του πνοῆς, πλήρης ἔργων καλῶν κἀγαθῶν.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐφάλη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἅγίου Δημητρίου, τοῦ ὅποιον ὑπῆρξεν καὶ ἐφρημέριος, ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου καὶ τοῦ Ἱερατείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐτάφη δὲ ἐν τῷ προαυλίῳ αὐτοῦ. Ἡ ἀθρόος προέλευσις τοῦ λαοῦ ἐξ' ὅλης τῆς Φθιώτιδος καὶ οὐχὶ μόνον, ἐδήλωσε τὴν ἀξίαν καὶ ἀρετὴν τοῦ μεταστάντως εἰς τὰς αἰώνιους μονὰς ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ, ἀπέδειξε δὲ συνάμα τὸ πόσον ὄντως ἀγαπητὸς καὶ σεβαστὸς ἦτο εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα ὅλης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσοι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἅγιων, ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων.

Τὴν Κυριακὴν 3 Ἰανουαρίου 2005, τὸ Ὁροφανοτροφεῖον «Ἄγια Τριάς» τοῦ Γέροντος Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου Καλαργύρου εἰς ἑορταστικὴν ἀτμόσφαιραν, ἔκοψε τήν πρωτοχρονιάτικην πίτταν. Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν παρέστη καὶ ὡμùησεν καταλλήλως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπί-

σκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος, πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ πραγμάτωσις τῆς τοσοῦτον συνήθους εὐχῆς «Χρόνια πολλά»: μὲ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιαν, ὡς διδάσκει ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἡ Ἰστορία τοῦ Βασιλέως Ἐζεκίου, τονίζοντας ἐπίσης πῶς τό: «Μετανοεῖτε» εἴναι ἡ πρωταρχικὴ καὶ κεντρικὴ εὐαγγελία ὀλοκλήρου τοῦ Τεροῦ Εὐαγγελίου.

Τὴν Τετάρτην 20 Ἰανουαρίου, μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, ἑώρασεν τὰ δόνομαστηριά του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος. Τὸν ἑορτάζοντα Μητροπολίτην ἐτίμησαν ἐν Συλλειτουργίᾳ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος καὶ ὁ πολιός Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος μετὰ πλήθους Κληρικῶν καὶ εὐσεβοῦς Λαοῦ.

Τὴν 23ην Ἰανουαρίου, ἐπὶ τῇ Ἱερᾶ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὄλύμπῳ, ἑώρτασεν τὰ δόνομαστηριά του ὁ πολιός Ἀρχιμανδρίτης Γέρων Διονύσιος Καλάργυρος. Εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν

συλλείτουργον τὸ ὅποιον ἐτελέσθη εἰς τὸν Ιερὸν Ναὸν Ἅγιας Τριάδος Ἰλίου Αθηνῶν, συμμετεῖχον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας κ. Χριστοφόρος.

Τὴν Δευτέραν 25 Ἰανουαρίου, μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκό-

που Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος προήγαγεν εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης τὸν εὐλαβέστατον π. Γρηγόριον Κρεντσίβ, Ρώσον Κληρικόν, ὁ ὅποιος ἥδη ὑπηρετεῖ ὡς Κληρικὸς τῆς Ἑκκλησίας μας εἰς τὸ Κούρσκ τῆς Ρωσίας. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Μακαριώτατος συνεπλήρωσεν ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς του εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ εὐφρόσυνον τοῦτο γεγονός ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος μας, καθὼς καὶ πλήθος πιστῶν.

Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱερὸς Καθεδρικὸς Ναὸς τῶν Ἅγιων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας. Τῆς Ἱερᾶς πανηγύρεως προεξῆρχεν ὁ

Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλο-

νίκης κ. Εὐθύμιος ὡς καὶ ὁ Σεβασμιώτατος οἰκεῖος Ἐπίσκοπος Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος.

Τὴν 10ην Φεβρουαρίου, τὸ ἱστορικὸν παράρτημα Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης ἐτίμησεν, κατὰ τὴν ἐκείσεις ἀνέκαθεν εὐλαβῆ συνήθειαν, τὴν μνήμη τοῦ Ἅγιου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους. Τὴν ἔορτὴν ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσίαν των ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος καθὼς καὶ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος. Ὁ Μακαριώτατος

ώμιλησε καταλλήλως τὸν θεῖον λόγον, ἐξηγῶν πῶς ὁ Πιστὸς πρέπει νὰ εἴναι ἐστηριγμένος εἰς τὴν ἀσάλευτον πέτραν τῆς ἐμπράκτου Πίστεως, μὴ κλονούμενος ἀπὸ βροχάς, ποταμοὺς καὶ ἀνέμους -κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν παραβολὴν (Ματθ. γ' 24-27)- ἢτοι τὰ παντοειδῆ σκάνδαλα καὶ πειρατήρια τοῦ παρόντος βίου.

Τὸ Σάββατον τῆς 27ης Φεβρουαρίου 2005 (π.ἡμ.) ἐτελέσθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἅγιου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Πετρουπόλεως, μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Ὁσιολογιωτάτης Καθηγούμενῆς καὶ ἀειμνῆστου Γεροντίσσης Ξένης, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσάρων ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίας της.

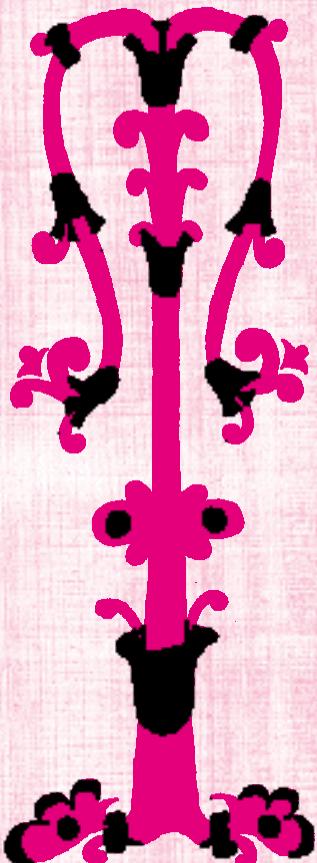
Ἡ Γερόντισσα Ξένη ὑπῆρξε μία ὑποδειγματικὴ πνευματικὴ Μητέρα, ἡ ὅποια μὲ τὸ φωτεινὸν παράδειγμά της ἔγινε «φῶς Χριστοῦ τοῖς πᾶσιν». Ὁξύνους καὶ φιλομαθῆς μὲ πανεπιστημιακὴν καὶ ξενόγλωσσον μόρφωσιν, μὲ χρηστὰ ἥθη καὶ ἀξίας, μὲ δυναμικὸν λόγον καὶ ἐνεργητικότητα, ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑκκλησίας, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. κυροῦ Αὐξεντίου. Μὲ ἀκλόνητον τὴν στᾶσιν τῆς εἰς τὴν πατροπαράδοτον Ὁρθοδοξίαν μας, διεκρίθη διὰ τὸν ὁμολογιακόν της ζῆλον καὶ τὴν ἵεραποστολήν της εἰς Ἑλλάδα καὶ ἐξωτερικὸν. Ἡράσθη ποικιλοτρόπως διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τοῦ πληρώματος τῆς Ἑκκλησίας μὲ τὴν συγγραφὴν καὶ διάδοσιν ἐνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ βιβλίων καὶ κασσετῶν ὡς καὶ τὴν δημοσίευσιν ἄρθρων, διατριβῶν καὶ μελετῶν εἰς σοβαρὰ περιστατικὰ καὶ ἐφημερίδας. Δραστήρια καὶ ὀκάματος, μὲ ἀπέραντη ἀγάπην, διάχυτον καλοσύνην, μὲ ἀπλότητα, ταπεινοφροσύνην καὶ εὐγένειαν, μὲ ἀκλόνητον πίστιν καὶ ἀδιάλειπτον προσευχὴν, ἀκτινοβολοῦσε νυχθμερὸν τὸν Νυμφίον Χριστόν.

Ἡ ἀπερίγραπτος χαρὰ τοῦ Παραδείσου εἴναι ἀσφαλῶς ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων της καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ της ἐπιλόγου, μὲ τὸν ὅποιον ἐσφράγισε τὴν ἐπίγειον ζωήν της.

Εἴη αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη!

Τρόφιμα της Νίσχας Φ α' Κανόνες - η δέσμη της Θερμής Αγίας Ε'

ριάδες ή φλανέρωσις
εκ πορθμώντας λεπτόνταν.
αύτης της
περίθεος φύσης.
Ο Πεταλός εξέργανθεν.
Οικός δε γειτονάρχαιος
νίσχας διατάσσεται να
το Πνεύμα συνταράτην Φόρμων.
Εκ εὐχριστής γέρει
και θεραψίσσει
εἰς πάντας τὰς αἰώνας.

«Όρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468